

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Prawa człowieka na świecie w roku 2009 i polityka UE w tej dziedzinie

P7_TA(2010)0489

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie (2010/2202(INI))

(2012/C 169 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając jedenaste sprawozdanie Unii Europejskiej na temat praw człowieka i demokracji na świecie, dotyczące okresu od lipca 2008 r. do grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 6 i 21 traktatu lizbońskiego,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie istotne międzynarodowe akty dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje praw człowieka ONZ oraz fakultatywne protokoły do nich ⁽¹⁾,
- uwzględniając regionalne instrumenty dotyczące praw człowieka, a szczególnie Afrykańską kartę praw człowieka i ludów, protokół fakultatywny w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka, Arabską kartę praw człowieka oraz Międzyrządową Komisję ds. Praw Człowieka ASEAN,
- uwzględniając wejście w życie w dniu 1 lipca 2002 r. Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje Parlamentu dotyczące MTK ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz nawiązujący do tego wspólnego stanowiska plan działań Rady; przypominając podstawową rolę MTK w zapobieganiu poważnym przestępstwom w ramach jego kompetencji,
- uwzględniając zaangażowanie Unii Europejskiej we wspieranie skutecznego funkcjonowania MTK,
- uwzględniając fakt, że obowiązkiem każdego państwa jest wykonywanie jurysdykcji karnej w stosunku do osób odpowiedzialnych za zbrodnie międzynarodowe,
- uwzględniając Europejską konwencję praw człowieka i podstawowych wolności oraz trwające negocjacje dotyczące przystąpienia UE do tej konwencji,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Konwencja ONZ przeciwko torturom; Konwencja ONZ o prawach dziecka; Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; Międzynarodowa konwencja w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, s. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, s. 576; Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 109; Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 33; Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 86; Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 183; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 198; Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 60; Dz.U. C 265 E z 30.9.2010, s. 15; Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 25.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE ze zmianami ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽²⁾ (europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. ⁽³⁾ dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE, oraz swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. ⁽⁴⁾ w sprawie trzynastej sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁵⁾ oraz z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽⁶⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci, jak również swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci,
- uwzględniając protokół nr 13 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący zniesienia kary śmierci we wszystkich okolicznościach,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie obrońców praw człowieka, działalność specjalnych przedstawicieli Sekretarza Generalnego ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka, wytyczne UE dotyczące obrońców praw człowieka, a także rezolucję Parlamentu z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie obrońców praw człowieka ⁽⁷⁾,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji religijnej i wyznaniowej,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁸⁾, w sprawie kary śmierci, tortur i innych form okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania, w sprawie obrońców praw człowieka, a także w sprawie dialogów na temat praw człowieka z państwami spoza UE, propagowania i ochrony praw dziecka, przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz walki z wszelkimi formami ich dyskryminacji,
- uwzględniając przygotowany przez Radę Unii Europejskiej zestaw narzędzi służących promowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, biseksualistom i osobom transpenderowym (LGBT) ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie budowania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje przyjęte w trybie pilnym w sprawie przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie łamania praw człowieka w Chinach, a zwłaszcza w przypadku Liu Xiaobo ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3; Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 71.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0036.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 91.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0226.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, s. 4.

⁽⁹⁾ Dokument Rady 11179/10.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 265 E z 30.9.2010, s. 3.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 9.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0339/2010),
- A. mając na uwadze, że Powszechna deklaracja praw człowieka wciąż stanowi światowy dokument referencyjny, umieszczający wszystkie istoty ludzkie w centrum działań,
- B. mając na uwadze, że 11. roczne sprawozdanie Unii Europejskiej na temat praw człowieka (2008/2009) zawiera ogólny przegląd działań UE w zakresie praw człowieka i demokracji na świecie,
- C. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest analiza, ocena, a w konkretnych przypadkach konstruktywna krytyka działań UE w zakresie praw człowieka i demokracji,
- D. mając na uwadze, że sytuacja wewnętrzna UE w zakresie praw człowieka ma bezpośredni wpływ na jej wiarygodność i zdolność do realizacji skutecznej polityki zewnętrznej w obszarze praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że Unia opiera się na takich wartościach jak poszanowanie godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności, jak również poszanowanie praw człowieka, w tym wolności religii i przekonań oraz praw osób należących do mniejszości,
- F. mając na uwadze, że sprawiedliwość, demokracja i zasada państwa prawa stanowią filary trwałego pokoju, gwarantując podstawowe wolności i prawa człowieka, a także mając na uwadze, że trwały pokój nie może zostać osiągnięty poprzez chronienie osób odpowiedzialnych za systematyczne naruszanie praw człowieka i łamanie międzynarodowego prawa karnego,
- G. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony rozszerzył uprawnienia UE w zakresie polityki zagranicznej w sposób, który wzmocni jej wartości i cele; mając na uwadze, że główne innowacje związane z polityką zewnętrzną UE, takie jak Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/wiceprzewodniczący Komisji oraz Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), powinny dalej konsolidować działania zewnętrzne UE w obszarze praw człowieka, a także zapewnić więcej możliwości, jeżeli chodzi o włączenie kwestii praw człowieka do głównego nurtu wszystkich powiązanych obszarów polityki,
- H. mając na uwadze, że traktat nadaje UE jednolitą osobowość prawną, co pozwoli jej przystąpić do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i umożliwi Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka w Strasburgu sprawdzenie zgodności aktów UE z tą konwencją,
- I. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony Karta praw podstawowych UE stała się prawnie wiążąca, wzmacniając ochronę praw człowieka w Europie,
- J. mając na uwadze, że UE jest zdecydowanym stronnikiem MTK i propaguje powszechność oraz broni integralności statutu rzymskiego w celu ochrony i zwiększania niezależności tego trybunału,
- K. mając na uwadze, że wspólne stanowisko Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. oraz plan działań z 2004 r. muszą zostać zaktualizowane w świetle zmian, jakie zaszły w międzynarodowym prawie karnym od 2004 r.; mając na uwadze, że należy zintensyfikować i usprawnić skuteczność pomocy i współpracy ze strony UE z uwagi na wzrost liczby nakazów aresztowania i procesów prowadzonych przed MTK,
- L. mając na uwadze, że działania mające na celu walkę z terroryzmem na świecie zwiększyły potrzebę pogodzenia bezpieczeństwa z poszanowaniem praw człowieka,
- M. mając na uwadze, że światowy kryzys gospodarczy i finansowy wywarł negatywny wpływ na prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne; mając na uwadze, że najbardziej ucierpiały prawa ludzi najuboższych; mając na uwadze, że ze względu na wzrost i zmienność cen oraz spekulacje towarami milionom ludzi w wielu krajach Afryki, Azji i Ameryki Południowej trudno jest zaspokoić podstawowe potrzeby; mając na uwadze, że życie milionów ludzi charakteryzuje brak bezpieczeństwa i godności, a w niektórych krajach protesty spotkały się z represjami i przemocą,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- N. mając na uwadze, że należy zwracać taką samą uwagę na prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne jak na prawa cywilne i polityczne oraz że wszystkie te prawa należy traktować jako równie istotne; mając na uwadze, że należy przestrzegać klauzul dotyczących praw człowieka, zamieszczanych w umowach zawieranych przez UE i państwa spoza UE, oraz wdrażać te klauzule,
- O. mając na uwadze, że zmiany klimatu mają długotrwały wpływ na prawa człowieka; mając na uwadze, że w zarówno w rozwijającym się świecie, jak i na Dalekiej Północy, negatywne skutki mogą szczególnie dotyczyć grup narażonych na zagrożenia, takich jak ludność tubylcza, lecz mogą również wykrywać daleko poza te grupy,
- P. mając na uwadze, że walka z bezkarnością ma podstawowe znaczenie, ponieważ ma ona na celu zapobieganie najpoważniejszym zbrodniom oraz karanie ich oraz karanie osób, które się ich dopuściły; mając na uwadze, że bezkarność jest zagadnieniem przekrojowym dotyczącym wielu kwestii związanych z prawami człowieka, takich jak m.in. tortury, kara śmierci, przemoc wobec kobiet, prześladowanie obrońców praw człowieka oraz walka z terroryzmem,
- Q. mając na uwadze, że według ONZ dawny problem dotyczący praw człowieka, jakim jest dekolonizacja, wciąż nie został rozwiązany w całym bezpośrednim sąsiedztwie UE, szczególnie w przypadku Sahary Zachodniej,
- R. uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej ⁽¹⁾,
- S. mając na uwadze nadrzędne znaczenie wdrożenia i egzekwowania podstawowych zasad określonych w europejskiej konwencji praw człowieka dla funkcjonowania europejskich instytucji,
- T. mając na uwadze, że na świecie pojawiają się nowe formy łamania praw człowieka, szczególnie w obszarze nowych technologii informacyjnych, np. niewłaściwe wykorzystywanie Internetu i cenzura Internetu, a także naruszanie prywatności poprzez wykorzystanie danych osobowych,
- U. mając na uwadze, że wolność religii i przekonań jest coraz bardziej zagrożona, szczególnie przez autorytarne rządy nękające mniejszości religijne lub przez rządy niezapobiegające atakom, prześladowaniu lub innym szkodliwym czynom przeciwko określonym jednostkom lub grupom religijnym,
- V. mając na uwadze, że prawa człowieka są naruszane w państwach, które uznały jurysdykcję wywodzącą się z międzynarodowych instrumentów na rzecz praw człowieka, a także w tych, które zlekceważyły te historycznie nabyte prawa,
1. stale podkreśla ogromną determinację Parlamentu Europejskiego i przypomina, że od dawna działa na rzecz obrony praw człowieka i demokracji na świecie poprzez rozwijanie silnej i skutecznej polityki UE w obszarze praw człowieka, która gwarantuje większą spójność i konsekwencję we wszystkich obszarach polityki, a także poprzez stosunki dwustronne z krajami spoza UE oraz aktywne uczestnictwo w forach międzynarodowych, jak również poprzez wspieranie międzynarodowych i lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
 2. jest zdania, że wejście w życie traktatu lizbońskiego stanowi historyczną okazję do usunięcia luk pozostających w unijnej polityce dotyczącej praw człowieka i demokracji; wzywa w związku z tym do zachowania przez ESDZ pełnej zgodności z założeniem i duchem traktatu lizbońskiego, którego celem jest dopilnowanie, aby poszanowanie praw człowieka i ich wspieranie stanowiło podstawę różnych obszarów polityki zewnętrznej Unii, jak określono w art. 2, 3 i 21 TUE;
 3. podkreśla, że na mocy tytułu V rozdziału 1 traktatu UE działania na arenie międzynarodowej mają być oparte ą na zasadach demokracji, państwa prawa, a także powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności; podkreśla, że zasady te stanowią wspólną podstawę stosunków z krajami spoza UE;
 4. jest w związku z tym zdania, że decyzja dotycząca tego, gdzie w strukturze ESDZ umieścić prawa człowieka, ma ogromne znaczenie; dlatego też wnioskuje o stworzenie dyrekcji ds. praw człowieka i demokracji, której zadaniem byłoby opracowanie solidnej strategii UE dotyczącej praw człowieka i demokracji oraz zapewnienie ogólnej koordynacji w ramach wszystkich forów wielostronnych; jest głęboko przekonany – podkreślając jednocześnie potrzebę uwzględnienia tego, że kompetencje w zakresie praw człowieka i demokracji muszą zostać uznane za najważniejszy obowiązek wszystkich oddziałów geograficznych lub politycznych w ramach ESDZ – że podejście to przeciwdziała odizolowaniu praw człowieka i stanowi jedyny sposób na zagwarantowanie pełnej zgodności z postanowieniami traktatu lizbońskiego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0443.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

5. uznaje zobowiązanie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do budowania aktywnej roli UE na arenie światowej w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka i demokracji na świecie; apeluje w związku z tym do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o podjęcie niezbędnych działań na rzecz stworzenia grupy roboczej ds. praw człowieka z siedzibą w Brukseli w celu skutecznego włączenia tego zagadnienia w główny nurt polityki oraz zagwarantowania dokonania w odpowiednim czasie wkładu w inne obszary instytucji i polityki UE; wzywa w tym samym duchu wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do rozważenia znaczenia obowiązkowego szkolenia z zakresu praw człowieka dla personelu UE, w tym dla szefów delegacji i dyrektorów ESDZ;
6. wzywa do stworzenia stanowiska specjalnego przedstawiciela ds. praw człowieka; podkreśla, że wyznaczenie specjalnych przedstawicieli UE ds. praw człowieka, a szczególnie ds. obrońców praw człowieka, w odniesieniu do międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, jak i w odniesieniu do praw kobiet i praw dzieci, umożliwiłoby osiągnięcie większej spójności i widoczności zewnętrznych działań UE w tym obszarze; podkreśla, że ci specjaliści przedstawiciele UE powinni być ekspertami, posiadającymi potwierdzoną specjalistyczną wiedzę na temat praw człowieka;
7. jest zdania, że istnieje pilna potrzeba stworzenia bardziej spójnych ram, aby zwiększyć skuteczność wsparcia UE na rzecz budowania demokracji na całym świecie; jest zdania, że w konsekwentnej polityce zagranicznej UE absolutnym priorytetem musi być propagowanie demokracji i praw człowieka, zważywszy, że podstawą dla przestrzegania praw człowieka są demokratyczne społeczeństwo, praworządność i gwarancje podstawowych wolności, które należy uwzględniać we wszystkich umowach o współpracy i partnerstwie strategicznym, zawieranych między UE a państwami spoza UE; uważa, że nowa struktura instytucjonalna UE, a szczególnie ESDZ, daje szansę na zwiększenie spójności i skuteczności UE w tym obszarze;
8. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do dotrzymania swoich zobowiązań dotyczących włączenia kwestii praw człowieka w główny nurt działań zewnętrznych UE, aby kwestia ta była odzwierciedlona w strukturze ESDZ oraz w zasobach udostępnianych w ramach tej służby, dzięki czemu nowa służba będzie w stanie dopilnować, aby kwestie związane z prawami człowieka były uwzględniane we wszystkich obszarach działań zewnętrznych, w tym we WPBiO, polityce na rzecz rozwoju i polityce handlowej;
9. jest zdania, że należy rozwijać koncepcję specjalnych przedstawicieli UE, a nie stopniowo ją wycofywać, szczególnie w celu objęcia krajów i regionów, w których UE nie prowadzi misji dyplomatycznych; uważa za niezwykle istotne, aby – z uwagi na znaczenie kwestii praw człowieka w sytuacjach konfliktu i po jego zakończeniu – kompetencje wszystkich specjalnych przedstawicieli UE obejmowały prawa cywilne i polityczne, prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne, prawa kobiet i dzieci, międzynarodowe prawo humanitarne i międzynarodowy wymiar sprawiedliwości, a w szczególności wspieranie praw człowieka, demokracji i praworządności oraz zapewnienie ich przestrzegania; podkreśla, że specjaliści przedstawiciele UE stanowią punkty koordynacji wewnętrznych wytycznych, specjalistycznej wiedzy i porad, oraz że są naturalnymi rozmówcami dla państw trzecich i innych podmiotów spoza UE; z zadowoleniem przyjmuje mianowanie w każdym przedstawicielstwie UE przynajmniej jednej osoby wyznaczonej do kontaktów, zajmującej się koordynacją polityki dotyczącej praw człowieka, włączaniem jej w główny nurt polityki oraz jej monitorowaniem;
10. z zadowoleniem przyjmuje gotowość wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do przeprowadzenia gruntownego przeglądu skuteczności wszystkich instrumentów UE w tym obszarze, od dialogów na temat praw człowieka do wytycznych UE, od europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) do dwustronnej pomocy UE i działań na forach międzynarodowych, a także z zadowoleniem przyjmuje jej gotowość do uruchomienia procesu konsultacji na temat opracowania strategii krajowych w zakresie praw człowieka, obejmujących wszystkie prawa człowieka skodyfikowane w paktach międzynarodowych i konwencjach ONZ, która będzie również obejmować prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne; podkreśla determinację do zagwarantowania pełnego udziału PE w tych konsultacjach, a także znaczenie jego pełnego udziału; podkreśla konieczność udziału w konsultacjach organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
11. podziela pogląd, że takie krajowe strategie z zakresu praw człowieka, o stworzenie których wielokrotnie zwracał się Parlament, są w stanie znacznie zwiększyć spójność i skuteczność działań zewnętrznych UE, jeśli strategia krajowa stanie się dokumentem referencyjnym, ustanawiającym dla poszczególnych państw priorytety i cele, które należałoby włączyć we wszystkie odnośne zewnętrzne strategie polityczne i instrumenty UE;
12. w kontekście tego przeglądu nalega w szczególności na konieczność przeprowadzenia kompleksowej oceny aspektów praw człowieka w europejskiej polityce sąsiedztwa (EPS), która powinna przede wszystkim zapewniać spójność i skuteczność istniejących mechanizmów, takich jak plany działania, sprawozdania okresowe, dialogi z zakresu praw człowieka oraz proces podejmowania decyzji dotyczących rozszerzania stosunków z państwami spoza UE;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

13. uważa zmienioną umowę ramową dotyczącą stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją za przełom w stosunkach Parlamentu z Komisją, ale wyraża ubolewanie, że Rada nie jest stroną tej umowy; podkreśla konieczność zwiększenia przejrzystości i nieograniczonego dostępu do dokumentów między wszystkimi instytucjami UE, aby rozwinąć skuteczniejszą współpracę i spójność międzyinstytucjonalną;

14. przypomina, że stworzenie spójnej polityki zagranicznej UE ma podstawowe znaczenie dla tego, aby Unia odgrywała znaczącą i konstruktywną rolę we wspieraniu praw człowieka na całym świecie; wzywa państwa członkowskie do wykazywania niezachwianego zaangażowania i woli politycznej podczas realizacji tych celów;

15. podkreśla, że należy bardziej priorytetowo potraktować kwestię zwiększenia zdolności UE do szybkiego reagowania na przypadki łamania praw człowieka przez kraje spoza UE, szczególnie jeśli chodzi o udzielenie przez UE wsparcia obrońcom praw człowieka znajdującym się w niebezpieczeństwie, a także na przypadki łamania praw człowieka przez przedsiębiorstwa z siedzibą w UE w krajach spoza UE, poprzez opracowanie strategicznych programów działań;

16. uznaje, że organizacje pozarządowe mają podstawowe znaczenie dla rozwoju i pomyślności demokratycznych społeczeństw, propagowania wzajemnego porozumienia i tolerancji, a także przedstawiania i utrzymywania wykonalnych priorytetów politycznych oraz wspólnego sprostania wyzwaniom stojącym przed demokratycznym rozwojem;

Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka na świecie

17. podkreśla znaczenie rocznego sprawozdania UE na temat praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w kontekście dążenia do większego wyeksponowania kwestii praw człowieka w ogóle; podkreśla prawo Parlamentu Europejskiego do kontrolowania działań podejmowanych w obszarze praw człowieka przez Komisję i Radę; wzywa do pełnego zaangażowania Parlamentu Europejskiego w opracowywanie rozdziałów przyszłych sprawozdań rocznych dotyczących działań podejmowanych przez Parlament w związku z prawami człowieka, kontynuując praktykę kilku minionych prezydencji;

18. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie Parlamentowi przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą rocznego sprawozdania UE oraz nowy okres sprawozdawczy oparty o rok kalendarzowy, który umożliwi Parlamentowi poświęcenie grudniowej sesji plenarnej zagadnieniu praw człowieka poprzez przyznanie corocznej Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli oraz dyskusję nad rocznym sprawozdaniem PE na temat praw człowieka na świecie oraz polityki UE w tym zakresie;

19. wzywa Parlament Europejski, Radę i Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu rozpowszechnianie rocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka i demokracji oraz do zadbania o to, aby sprawozdania te dotarły do jak najszerszej grupy odbiorców, szczególnie do osób zaangażowanych w propagowanie praw człowieka i demokracji na całym świecie; wzywa ponadto do przeprowadzenia publicznych kampanii informacyjnych, mających na celu uwypuklenie roli UE w tym obszarze; przyznaje, że w obecnym sprawozdaniu nastąpiła poprawa, jeżeli chodzi o jaśniejsze przedstawienie informacji;

20. ponawia swój apel o zapewnienie większej ilości informacji oraz przekazywanie dokładniejszych informacji przez Radę, Komisję i delegacje UE oraz ambasady w terenie na potrzeby oceny strategii politycznych oraz o określenie i zaproponowanie konkretnych wytycznych w celu poprawy ogólnego podejścia, ograniczenia do minimum wszelkich sprzeczności oraz dostosowania priorytetów politycznych na podstawie sytuacji w poszczególnych krajach z myślą o przyjęciu strategii w zakresie praw człowieka w podziale na kraje zgodnie z definicją zawartą w programie ESDZ; uważa, że kwestia przejrzystości musi być wysuwana przez UE na pierwszy plan w ramach jej działań, a dostęp do programów i dokumentów, w ramach których omawia się z państwami spoza UE kwestię praw człowieka, powinien zostać zwiększony;

21. ponawia swoje wezwanie do regularnej oceny stosowania i efektów strategii politycznych Unii Europejskiej oraz jej instrumentów, inicjatyw i dialogów w zakresie praw człowieka w państwach spoza UE, a także do pełnego dzielenia się wynikami z Parlamentem; wzywa Radę i Komisję do opracowania odrębnych, wymiernych wskaźników i poziomów odniesienia, pozwalających zmierzyć skuteczność tych strategii politycznych;

Działania UE w obszarze praw człowieka na forach międzynarodowych

22. podkreśla przyszłe przystąpienie UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, traktując je jako możliwość wykazania, że UE jest zaangażowana na rzecz obrony praw człowieka w UE oraz poza jej granicami; wzywa państwa członkowskie UE do poparcia tego działania i zaangażowania obywateli UE;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

23. apeluje do Komisji i Rady o powszechne promowanie w Unii i poza nią europejskiej konwencji praw człowieka w celu m.in. edukowania opinii publicznej na temat istnienia jurysdykcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, która może zostać wykorzystana w celu zajęcia się naruszeniami i uzyskania zadośćuczynienia za naruszenia, jakim podlegali obywatele danego państwa członkowskiego Rady Europy lub jakim podlegało dane państwo członkowskie;

24. apeluje do wysokiej przedstawiciel o dopilnowanie, aby działania ESDZ były odpowiednio zintegrowane i skoordynowane z innymi organami międzynarodowymi, organizacjami regionalnymi oraz ich działaniami na rzecz promowania praw człowieka; wzywa wysoką przedstawiciel do dopilnowania, aby zalecenia, obawy i priorytety przedstawione w ramach systemu ONZ, Rady Europy, OBWE i innych instytucji międzynarodowych, a także przez te instytucje, były w pełni i systematycznie włączane w wszystkie obszary polityki UE, w szczególności w obszar praw człowieka;

25. zauważa z ubolewaniem powolny proces rozpatrywania spraw przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, który trwa aż siedem lat; zauważa, że obecnie w trybunale na rozpatrzenie oczekuje mniej więcej 100 000 spraw; podkreśla, że trybunał musi być wzorcową instytucją pod względem ochrony prawa do sprawiedliwości i sprawiedliwego procesu; apeluje do instytucji UE i państw członkowskich UE o podjęcie wszelkich wysiłków mających na celu udzielenie trybunałowi wsparcia; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rosja – która jest ostatnim z 47 państw uczestniczących w Radzie Europy, które odmawiało ratyfikacji protokołu nr 14 – ratyfikowała protokół nr 14 do europejskiej konwencji praw człowieka dotyczącego skuteczności trybunału, który przewiduje uproszczenie procedur trybunału oraz ma na celu ułatwienie rozpatrzenia zaległych spraw i który może wejść w życie jedynie wtedy, gdy zostanie ratyfikowany przez wszystkich członków Rady Europy;

26. wzywa do ściślejszej współpracy między Radą Europy i Unią Europejską w dziedzinie propagowania i zapewniania poszanowania praw człowieka, w tym praw gospodarczych i społecznych i praw osób należących do mniejszości, propagowania praw lesbijek, gejów, biseksualistów i osób transgenderowych oraz wspierania obrońców praw tych osób, a także w celu zadbania o to, aby ofiary dyskryminacji były świadome istnienia skutecznych prawnych środków walki z dyskryminacją przed organami krajowymi i miały dostęp do tych środków, oraz w celu ochrony języków regionalnych i mniejszościowych, przy wykorzystaniu narzędzi prawnych dotyczących niedyskryminacji i istniejących organizacji zajmujących się prawami społecznymi do propagowania różnorodności i tolerancji;

27. wzywa państwa członkowskie UE do podpisania i ratyfikacji wszystkich głównych konwencji ONZ i Rady Europy dotyczących praw człowieka oraz protokołów fakultatywnych do nich, a w szczególności Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin z 1990 r., Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ z dnia 13 września 2007 r., deklaracji MOP o fundamentalnych zasadach i prawach w pracy z 1998 r., konwencji ramowej Rady Europy na rzecz ochrony mniejszości narodowych, Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych, protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, protokołów fakultatywnych do Konwencji o prawach dziecka oraz konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że protokół fakultatywny do tej konwencji powinien być postrzegany jako jej nieodłączna część oraz wzywa do równoczesnego przystąpienia do konwencji i protokołu⁽¹⁾;

28. podkreśla, że definicje praw człowieka przyjęte przez społeczność międzynarodową od czasu zakończenia drugiej wojny światowej okazały się wystarczająco elastyczne, aby uwzględnić w nich zmiany związane z postępem ludzkości, podkreśla jednak konieczność dokonania kodyfikacji nowych praw w celu przeciwdziałania nowym zagrożeniom dla wolności, takim jak zagrożenia związane z wolnością nauki, sumienia i wiedzy, tożsamości płci lub orientacji seksualnej oraz wszystkimi prawami związanymi ze światem cyfrowym, poczynając od powszechnego dostępu do Internetu;

29. podkreśla znaczenie wzmocnienia racjonalizacji i, jeśli to możliwe, koordynacji międzynarodowych organów posiadających jurysdykcję w zakresie praw człowieka oraz ich procedur w celu ciągłego zapewniania bardziej skutecznego propagowania i obrony praw podstawowych, określonych w odnośnych instrumentach międzynarodowych;

30. podkreśla konieczność zwrócenia większej uwagi na różne mechanizmy monitorowania wykorzystywane przez Radę Europy i ONZ oraz bliższej współpracy z ich różnymi organami traktatowymi w celu lepszego wykorzystania ich wniosków i ich specjalistycznej wiedzy w tym obszarze;

(¹) Według stanu na grudzień 2009 r. Austria, Belgia, Hiszpania, Niemcy, Portugalia, Słowenia, Szwecja, Węgry, Wielka Brytania i Włochy ratyfikowały zarówno konwencję, jak i protokół fakultatywny; wszystkie państwa członkowskie podpisały konwencję, ale 15 państw członkowskich jeszcze jej nie ratyfikowało (Bułgaria, Cypr, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Holandia, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Polska, Rumunia, Słowacja); 19 państw członkowskich podpisało również protokół, ale 10 jeszcze go nie ratyfikowało (Bułgaria, Cypr, Czechy, Finlandia, Francja, Litwa, Luksemburg, Malta, Rumunia, Słowacja).

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

31. z zadowoleniem przyjmuje starania UE na posiedzeniu Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ (kwestie społeczne, humanitarne i kulturalne) w odniesieniu do szeregu rezolucji, w szczególności do apelu o moratorium na wykonywanie kary śmierci, który uzyskał poparcie większej liczby krajów, praw dziecka, nietolerancji religijnej oraz sytuacji w zakresie praw człowieka w Birmie/Związku Myanmar i Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD);

32. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie w październiku 2009 r. pierwszego europejskiego Biura Regionalnego Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka w Brukseli; sugeruje nawiązanie skutecznej współpracy z Wysokim Komisarzem w celu bardziej skutecznego wspierania i kontrolowania procesu formułowania i wdrażania norm i strategii politycznych z zakresu praw człowieka w UE i w pozostałej części Europy;

33. wzywa Radę i Komisję do stworzenia strategii dotyczącej krajów, które odmawiają pełnej współpracy z mechanizmami ONZ i nie zezwalają na dostęp niezależnym ekspertom ONZ i specjalnym sprawozdawcom, aby zezwoliły im na pełny dostęp do swoich terytoriów i powstrzymały się od utrudniania ich pracy;

34. wyraża ubolewanie z powodu osłabienia polityki i postępowania UE względem birmańskiej junty i podkreśla, że obecna postawa nie pomaga zapobiegać tragicznej sytuacji politycznej, społecznej i humanitarnej, w której zmuszeni są żyć Birmańczycy od początku rządów wojskowych, a może dać podstawę do posądzenia UE o prowadzenie pewnego rodzaju polityki ustępstw wobec dyktatury;

35. z zadowoleniem przyjmuje wspieranie przez Unię Europejską inicjatyw na rzecz dekryminalizacji homoseksualizmu na szczeblu ONZ i na innych międzynarodowych forach; wzywa Unię Europejską do nieprzerwanego udzielania wsparcia inicjatywom potępiającym łamanie praw człowieka w odniesieniu do orientacji seksualnej i tożsamości płciowej na wszystkich międzynarodowych forach we współpracy z państwami wyrażającymi podobne poglądy; podkreśla, że polityka większości państw na świecie, także państw Unii, wobec lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transseksualnych i transgenderowych ma charakter dyskryminacyjny i stanowi naruszenie praw człowieka; wzywa w związku z tym państwa członkowskie i Unię do zmiany tej sytuacji i zagwarantowania tym osobom równego dostępu do opieki zdrowotnej i leczenia, w tym leczenia chirurgicznego; wzywa Unię i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi, np. za pośrednictwem ich polityki przyjmowania, na obywateli państw trzecich, którzy są ofiarami dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i płeć;

36. wzywa Komisję i Radę do propagowania oficjalnej prawnej legitymizacji terminu „uchodźca klimatyczny” (oznaczającego osobę zmuszoną do opuszczenia swojego domu i szukania schronienia za granicą z powodu zmiany klimatu), który nie jest jeszcze uznawany w prawie międzynarodowym, ani w żadnym prawnie wiążącym porozumieniu międzynarodowym;

37. wzywa do pogłębionej współpracy między Organizacją Narodów Zjednoczonych, jej Stałym Forum do spraw Ludów Tubylczych oraz Unią Europejską w obszarze ochrony praw ludności tubylczej, ponieważ ludność tubylcza jest jedną z najbardziej narażonych grup na świecie;

Rada Praw Człowieka ONZ (RPC ONZ)

38. podkreśla rolę RPC ONZ w całym systemie ONZ, a także jej możliwości w zakresie tworzenia cennych podstaw dla wielostronnej aktywności Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; zwraca uwagę, że ten nowy organ musi nadal starać się prowadzić działalność zgodnie z najwyższymi standardami i w możliwie najbardziej efektywny sposób, aby uzyskać większą wiarygodność;

39. podkreśla, że aktywny udział organizacji społeczeństwa obywatelskiego jest niezbędny dla skuteczności działań RPC ONZ;

40. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że obecna administracja USA dąży do większego zaangażowania w prace ONZ, a USA zostały jednym z członków RPC ONZ na okres od 2009 do 2012 r.; przyznaje, że członkostwo USA zwiększa wiarygodność i możliwości RPC ONZ; wzywa UE do zacieśnienia współpracy z USA, szczególnie jeżeli chodzi o wymianę doświadczeń z dialogów na temat praw człowieka;

41. przypomina, że w 2011 r. dojdzie do poważnego przeglądu procedur RPC ONZ i w związku z tym wzywa UE do aktywnych przygotowań i aktywnego uczestnictwa w tym przeglądzie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

42. podkreśla istotną rolę powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i wzywa Radę, Komisję i w szczególności nową ESDZ do uważnego śledzenia i monitorowania działań w ramach tego przeglądu, a w kontekście przeglądu RPC ONZ do poprawy skuteczności tego przeglądu oraz przykładania większej wagi do opinii niezależnych ekspertów;
43. zdecydowanie popiera działania UE na rzecz zapobieżenia wszelkiej stronniczości i wszelkim manipulacjom w ramach powszechnych okresowych przeglądów praw człowieka; w tym kontekście zdecydowanie potępia wynik sesji w lutym 2009 r., któremu zaszkodziły utrudnienia proceduralne i próby manipulacji procesem przeglądu;
44. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do składania regularnych wizyt w RPC ONZ oraz do osobistego zadbania o to, aby między RPC ONZ a ESDZ istniały jak najściślejsze powiązania na wszystkich poziomach; zachęca przysłyż dział ESDZ zajmujący się prawami człowieka do nawiązania bliskich kontaktów roboczych z RPC ONZ; wzywa do prowadzenia skoordynowanego dialogu z krajami spoza UE w sprawie stanowisk przyjętych w Radzie Praw Człowieka ONZ nie tylko w Genewie i podczas szczególnych dialogów dotyczących praw człowieka, ale też w ramach wszystkich dwustronnych rozmów na temat współpracy w dziedzinie polityki, handlu i rozwoju prowadzonymi przez UE z tymi państwami;
45. zauważa, że państwa członkowskie UE są w mniejszości w RPC ONZ; apeluje do instytucji UE i do jej państw członkowskich o podjęcie wspólnych działań w celu stworzenia korzystnych sojuszy z państwami i podmiotami niepaństwowymi prowadzącymi walkę o powszechność i niepodzielność praw człowieka;
46. wzywa wysoką przedstawiciel i ministrów spraw zagranicznych UE do przyjęcia wniosków Rady do Spraw Zagranicznych przed każdą sesją Rady Praw Człowieka ONZ i Zgromadzenia Ogólnego ONZ w celu określenia priorytetów i strategii UE;
47. w tym kontekście wzywa Radę, Komisję i ESDZ do zacieśnienia kontaktów z demokratycznymi lub przechodzącymi proces demokratyzacji rządami z innych grup regionalnych należących do RPC ONZ w celu zwiększenia szans na powodzenie inicjatyw służących zapewnieniu przestrzegania zasad zapisanych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do bardziej skutecznej koordynacji ich działań oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie rocznego sprawozdania opisującego praktyki stosowane podczas głosowania w ONZ w sprawach dotyczących praw człowieka oraz analizującego, w jaki sposób wpływa na nie polityka UE i jej państw członkowskich oraz polityka innych bloków; podkreśla, że delegacja UE i państwa członkowskie UE w Genewie powinny nadać większy priorytet współpracy zewnętrznej z państwami spoza UE na wcześniejszym etapie rozmów, a także unikać przywiązywania nadmiernej wagi do rozmów wewnętrznych mających na celu osiągnięcie jednoci UE, gdyż grozi to przyjęciem podejścia opartego na „najmniejszym wspólnym mianowniku”;
48. potwierdza ogromne znaczenie specjalnych procedur i mandatów krajowych w ramach RPC ONZ; z zadowoleniem przyjmuje nowo ustanowiony mandat tematyczny w obszarze praw kulturalnych oraz rozszerzenie mandatów tematycznych dotyczących prawa do żywienia, wolności wyznania i przekonań oraz uchodźców wewnętrznych; ponadto z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie mandatów krajowych dla Burundi, Haiti, Kambodży, Somalii, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej (KRLD), Związku Myanmar i Sudanu; ubolewa, że nie rozszerzono mandatów dla Liberii i Demokratycznej Republiki Konga (DRK);
49. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje decyzję RPC ONZ z 2008 r. dotyczącą rozszerzenia mandatu specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. biznesu i praw człowieka oraz wnioski Rady przyjęte w grudniu 2009 r. w okresie szwedzkiej prezydencji, w których wyrażono zadowolenie z pracy specjalnego przedstawiciela; wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania działań na rzecz wprowadzenia w życie zaleceń końcowych dotyczących mandatu oraz ramowych wytycznych projektu ONZ „Protect, respect, remedy” (Chronić, szanować, naprawiać), które zostaną zaprezentowane RPC ONZ w 2011 r.;
50. z zadowoleniem przyjmuje specjalne sesje RPC ONZ na temat sytuacji praw człowieka we wschodniej części DRK, na temat wpływu światowego kryzysu gospodarczego i finansowego na powszechne stosowanie praw człowieka i skuteczne korzystanie z nich, na temat sytuacji praw człowieka na Sri Lance oraz na temat sytuacji praw człowieka na okupowanych terytoriach palestyńskich oraz we Wschodniej Jerozolimie; ubolewa, że podczas 12. sesji RPC ONZ w dniu 16 października 2009 r. państwa członkowskie UE nie przedstawiły jednomyślnego stanowiska podczas głosowania nad raportem Goldstone’a: 4 państwa członkowskie oddały głosy przeciw, 2 wstrzymały się od głosowania, a 2 były podczas głosowania nieobecne; wzywa państwa członkowskie i wszystkie właściwe w tym zakresie instytucje UE do ściślejszej koordynacji polityki w ramach RPC i innych organów ONZ; podkreśla, że poszanowanie międzynarodowego prawa praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego przez wszystkie strony i w każdej sytuacji jest koniecznym warunkiem wstępnym osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie; dlatego wzywa wszystkie strony do zastosowania się do rezolucji Zgromadzenia

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Ogólnego ONZ z 5 listopada 2009 r. i 26 lutego 2010 r. i przeprowadzenia dochodzeń spełniających standardy międzynarodowe; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zadbania o to, aby sprawcy naruszeń prawa międzynarodowego zostali pociągnięci do odpowiedzialności zgodnie ze zobowiązaniem przyjętym przez UE na mocy konwencji genewskiej oraz zgodnie z priorytetem UE, jakim jest przeciwdziałanie bezkarności;

51. popiera niezależność Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR); ubolewa, że w trakcie 10. sesji zwyczajnej w marcu 2009 r. pomimo sprzeciwu UE przyjęto rezolucję ograniczającą niezależność OHCHR; wzywa instytucje UE do zapewnienia dodatkowego wsparcia finansowego dla całego systemu procedur specjalnych OHCHR, aby upewnić się, że wszyscy dysponujący mandatem obejmującym procedury specjalne posiadają wystarczające zasoby do odpowiedniego wykonywania swoich funkcji;

Współpraca UE z Międzynarodowym Trybunałem Karnym

52. nieustannie podkreśla swoje zdecydowane poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i jego głównego celu, jakim jest zwalczanie bezkarności za ludobójstwo, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po ratyfikacji statutu rzymskiego przez Bangladesz, Seszele i Saint Lucię i Mołdawię w marcu, sierpniu i październiku 2010 r. liczba państw będących stronami tego statutu wzrosła do 114; podkreśla, że statut rzymski MTK został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie UE jako podstawowy element demokratycznych zasad i wartości Unii, i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania statutu jako części dorobku prawnego UE; podkreśla znaczenie zasady powszechności i wzywa ESDZ, państwa członkowskie UE i Komisję do dalszych aktywnych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego i Umowy o przywilejach i immunitetach Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz o przyjęcie krajowych przepisów wykonawczych, a także do dokonania przeglądu wspólnego stanowiska Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz nawiązującego do tego wspólnego stanowiska planu działania z 2004 r.; zwraca się o to, aby starania te zostały rozszerzone na Umowę o przywilejach i immunitetach Międzynarodowego Trybunału Karnego, będącą ważnym instrumentem operacyjnym dla trybunału; wzywa ponadto państwa członkowskie UE do dokonania przeglądu i zaktualizowania wspólnego stanowiska i planu działania dotyczącego MTK w celu wzmocnienia skutecznej pomocy UE dla MTK w świetle obecnych zmian, wyzwań i potrzeb trybunału oraz mając na uwadze, że wciąż wzrasta liczba nakazów aresztowania i postępowań przed MTK, a także do rozpoczęcia rozmów na temat ewentualnego przyjęcia wytycznych UE dotyczących międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości/MTK;

53. gorąco zachęca ESDZ, Komisję i państwa członkowskie UE do wspierania wdrażania decyzji MTK i do współpracy z trybunałem w trakcie negocjacji dotyczących rozszerzenia i procesów akcesyjnych, a także na wszystkich szczytach UE oraz w dialogach z krajami spoza UE, w tym ze Stanami Zjednoczonymi, Chinami, Rosją, Unią Afrykańską i Izraelem; apeluje w szczególności do Rady i Komisji o dopilnowanie, aby sprawiedliwość stanowiła nieodłączny element wszystkich negocjacji pokojowych; wzywa ESDZ do dążenia do systematycznego włączania klauzuli dotyczącej MTK do odnośnych umów zawieranych z państwami spoza UE; wzywa wysoką przedstawiciel do dopilnowania, aby kwestie dotyczące MTK były włączane we wszystkie priorytety UE z zakresu polityki zagranicznej oraz aby w stosownych przypadkach były uwzględniane w mandatach specjalnych przedstawicieli UE, a także do zadbania o to, aby pracownicy ESDZ byli regularnie przeszkaleni z zakresu MTK, zarówno w głównej siedzibie, jak i w delegaturach UE; wzywa wysoką przedstawiciel do mianowania specjalnego wysłannika do spraw międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości z mandatem umożliwiającym propagowanie, włączanie w główny nurt polityki oraz reprezentowanie zaangażowania UE w walkę z bezkarnością i w działania MTK we wszystkich strategiach polityki zagranicznej UE;

54. z zadowoleniem przyjmuje wykonanie w przez Belgię dnia 3 lipca 2008 r. nakazu aresztowania Jean'a Pierre'a Bemby, wydane przez III Izbę Przygotowawczą MTK; zauważa jednak z dużym zaniepokojeniem, że osiem nakazów aresztowania wydanych przez MTK, w tym nakazy aresztowania czterech przywódców Armii Bożego Oporu w Ugandzie, Bosco Ntagandy w DRK, a także Ahmada Haruna, Alego Kushayba i prezydenta Sudanu Omara Hassana Ahmada al-Baszira w Sudanie, nie zostało jeszcze wykonanych; wyraża ubolewanie z powodu tego, że Sudan nadal nie aresztował i nie przekazał MTK podejrzanych osób oraz wciąż odmawia podjęcia tych działań, ignorując swoje obowiązki określone w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005 r.); zauważa, że w dniu 26 maja 2010 r. I Izba Przygotowawcza MTK poinformowała Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych o braku współpracy ze strony Republiki Sudanu w sprawie przeciwko Ahmadowi Harunowi i Alemu Kushaybowi; wyraża głębokie ubolewanie z powodu tego, że dwa państwa będące stronami statutu rzymskiego, Czad i Kenia, niedawno zaprosiły i przyjęły prezydenta Omara al-Baszira na swoim terytorium, pomimo ich obowiązku aresztowania go, wynikającego ze statutu rzymskiego, i nie wykonały odnośnego nakazu aresztowania; wzywa do kontynuowania poszukiwań pozostałych oskarżonych i podkreśla rolę, jaką UE i MTK mogliby odegrać w zapewnianiu przeprowadzenia dochodzenia w sprawie domniemych zbrodni wojennych w Sri Lance i Demokratycznej Republice Konga;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

55. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Stanów Zjednoczonych w działania MTK oraz ich odnowione zobowiązanie wobec MTK, przejawiające się m.in. udziałem w charakterze obserwatora w ósmej sesji Zgromadzenia Państw-Stron w Hadze w listopadzie 2009 r., a także w pierwszej konferencji przeglądowej dotyczącej statutu rzymskiego w styczniu 2010 r.; zauważa z zadowoleniem pierwsze obiecujące oświadczenia dotyczące MTK ze strony administracji Stanów Zjednoczonych oraz obietnice współpracy z trybunałem, wyrażone podczas konferencji przeglądowej; wzywa Stany Zjednoczone do ponownego złożenia podpisu i do większego zaangażowania w prace MTK, zwłaszcza poprzez współpracę w sytuacjach podlegających dochodzeniu lub wstępnej analizie MTK oraz poprzez stworzenie kompleksowej polityki wobec MTK;

56. zachęca, aby podczas następnego posiedzenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE omówiono walkę z bezkarnością w ramach międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju i odnośnego dialogu politycznego, do czego wzywa kilka rezolucji oraz art. 11 ust. 6 zmienionej umowy z Kotonu, w celu włączenia walki z bezkarnością w główny nurt polityki oraz wzmocnienia zasady państwa prawa w ramach istniejących programów i działań dotyczących współpracy na rzecz rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do kontynuowania dialogu z Unią Afrykańską w sprawie tych kwestii oraz do wspierania afrykańskich państw-stron w kontynuowaniu przestrzegania przez nie obowiązków wynikających ze statutu rzymskiego; wyraża poparcie dla wniosku trybunału dotyczącego otwarcia biura łącznikowego z Unią Afrykańską w Addis Abebie;

57. zwraca uwagę, że współpraca między państwami-stronami, państwami-sygnatariuszami i trybunałem zgodnie z art. 86 statutu rzymskiego wciąż ma podstawowe znaczenie dla skuteczności i pomyślności działania systemu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w szczególności pod względem zdolności w zakresie egzekwowania prawa i prowadzenia przez trybunał skutecznych i niezależnych działań sądowych; pozytywnie ocenia ponadto porozumienie o współpracy i pomocy między MTK a UE i – mając na uwadze to porozumienie – wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do udzielania trybunałowi wszelkiej niezbędnej pomocy, w tym pomocy w terenie podczas prowadzonych przez niego spraw, w szczególności w związku z egzekwowaniem niewykonanych nakazów aresztowania; apeluje do wszystkich państw członkowskich UE o uchwalenie ustawodawstwa krajowego dotyczącego współpracy, zgodnie z częścią IX statutu rzymskiego, jeśli jeszcze tego nie uczyniły, oraz o zawieranie z trybunałem porozumień ad hoc w celu egzekwowania wyroków trybunału oraz ochrony i przenoszenia ofiar i świadków; wzywa państwa członkowskie UE do umieszczania kwestii współpracy jako stałego punktu w porządku dziennym Zgromadzenia Państw-Stron statutu rzymskiego w celu zapewnienia wymiany najlepszych praktyk oraz omawiania przypadków braku współpracy i podejmowania odpowiednich działań przez Zgromadzenie Państw-Stron;

58. podkreśla konieczność ogólnego wzmocnienia międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w tym względzie zauważa z zaniepokojeniem, że Ratko Mladić i Goran Hadžić pozostają na wolności i nie zostali doprowadzeni przed MTK; w tym kontekście wzywa władze serbskie do zapewnienia pełnej współpracy z MTK, która powinna prowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, aby umożliwić ratyfikację układu o stabilizacji i stowarzyszeniu; zauważa potrzebę udzielania ciągłego wsparcia, w tym wsparcia finansowego, Nadzwyczajnemu Trybunałowi dla Sierra Leone w celu zakończenia trwających procesów, w tym zakończenia wszelkich procesów odwoławczych; zauważa ponadto postępy w ramach wielostronnej współpracy na rzecz wymiany specjalistycznej wiedzy i pomocy w przypadkach, kiedy identyfikacja, gromadzenie i ochrona informacji ułatwiłaby prowadzenie szeregu międzynarodowych i przejściowych działań wymiaru sprawiedliwości, w szczególności za pośrednictwem mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie wymiaru sprawiedliwości, w którym uczestniczy ponad połowa państw członkowskich UE, a także zachęca do ciągłego udzielania zwiększonego wsparcia dla tego mechanizmu;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

Kara śmierci

59. przypomina o rezolucji wzywającej do wprowadzenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci (rezolucji nr 63/168), przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 18 grudnia 2008 r.; podkreśla, że obecnie za tą rezolucją opowiada się 106 krajów, co potwierdza stopniowe jednoczenie się opinii światowej przeciwko karze śmierci;

60. z zadowoleniem przyjmuje decyzje o zniesieniu kary śmierci, podjęte w 2009 r. przez Burundi, Togo oraz amerykański stan Nowy Meksyk; wzywa USA do zniesienia kary śmierci i ubolewa nad faktem, że kara śmierci wciąż jest stosowana w 35 z 50 stanów USA;

61. wzywa Radę i Komisję do zachęcenia krajów, które jeszcze nie podpisały, nie ratyfikowały lub nie wdrożyły drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) lub podobnego instrumentu regionalnego, aby to uczyniły;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by produkcja i sprzedaż tiopentalu sodu przez firmy mające siedzibę w UE były dozwolone tylko do celów medycznych oraz by każda licencja na produkcję tego leku nakładała wymogi w zakresie etykietowania umożliwiające wskazanie na opakowaniu, że nie może być on stosowany do wykonywania zastrzyków trucizny, zgodnie z krajowymi i europejskimi prawami zakazującymi wykonywania kary śmierci, stosowania tortur lub uciekania się do wszelkich innych okrutnych i niehumanitarnych czy poniżających zachowań lub kar;

63. nieustannie podkreśla, że UE sprzeciwia się karze śmierci niezależnie od okoliczności, w tym także egzekucjom pozasądowym; przypomina, że UE jest głównym donatorem na rzecz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, które walczą przeciwko karze śmierci; zwraca się do Komisji, aby nadal priorytetowo traktowała walkę z tą okrutną i niehumanitarną karą i utrzymywała tę kwestię jako priorytet tematyczny w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie oraz instrumentów geograficznych; nie uważa, aby kara dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości zwolnienia warunkowego była akceptowalną alternatywą dla kary śmierci;

64. wzywa kraje, które nadal stosują karę śmierci w formie kamienowania do uchylecia aktów prawnych przewidujących ten niehumanitarny rodzaj kary; wzywa przywódców irańskich do przyjęcia przepisów jednoznacznie zakazujących stosowania kamienowania jako legalnej kary, bowiem jest ono najbardziej barbarzyńską formą kary śmierci; potępia fakt, że w wielu krajach wciąż wydawane i wykonywane są wyroki śmierci wobec nieletnich przestępców; potępia stosowanie kary śmierci przez władze irańskie, co plasuje Iran na drugim miejscu po Chinach w czołówce krajów, w których odnotowuje się największą liczbę egzekucji; zdecydowanie potępia wzrost liczby egzekucji, jaki nastąpił po pokojowych demonstracjach po wyborach prezydenckich w Iranie w czerwcu 2009 r.; jest zaniepokojony tym, że Chiny nadal wykonują największą liczbę egzekucji na świecie i wzywa Chiny do ujawnienia danych dotyczących egzekucji w tym kraju, ażeby umożliwić przeprowadzenie przejrzystej analizy i debaty związanej z karą śmierci; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne działania władz białoruskich, polegające na powołaniu grupy roboczej, której zadaniem jest przygotowanie projektów wniosków dotyczących wprowadzenia moratorium na karę śmierci; jest nadal zaniepokojony ciągłym przeprowadzaniem egzekucji na Białorusi, która jest jedynym krajem w Europie wciąż stosującym karę śmierci, i w której pozostawia się rodziny osób, na których wykonywany jest wyrok śmierci, bez informacji o terminie egzekucji lub miejscu pochowania ciała;

65. zwraca uwagę, że na świecie istnieją 32 jurysdykcje, których prawo zezwala na stosowanie kary śmierci w przypadku przestępstw narkotykowych; zauważa, że Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości, Komisja Europejska i poszczególne rządy państw europejskich aktywnie uczestniczą w finansowaniu i/lub udzielaniu pomocy technicznej, prawnej i finansowej w celu skuteczniejszych działań w walce z narkotykami w państwach, które nadal stosują karę śmierci za przestępstwa narkotykowe; jest zaniepokojony, że pomoc taka może prowadzić do większej liczby wyroków śmierci i egzekucji; wzywa Komisję do opracowania wytycznych dotyczących międzynarodowego finansowania krajowych i regionalnych działań w ramach walki z narkotykami w celu zadbania o to, aby programy takie nie prowadziły do łamania praw człowieka, w tym stosowania kary śmierci; podkreśla, że zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami powinno być warunkiem wstępnym udzielenia pomocy finansowej i technicznej, wsparcia w celu budowania potencjału oraz innego wsparcia w walce z narkotykami;

66. jest zaniepokojony ciągłym przeprowadzaniem egzekucji na Białorusi, która jest jedynym krajem w Europie wciąż stosującym karę śmierci; wyraża poparcie dla władz w odniesieniu do powołania grupy roboczej, której zadaniem jest przygotowanie projektów wniosków dotyczących wprowadzenia moratorium na karę śmierci;

67. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu projektu antyhomoseksualnej ustawy z 2009 r., który obecnie czytany jest w parlamencie Ugandy i który przewiduje karę grzywny i pozbawienia wolności za udzielanie wsparcia lesbijkom, gejom i osobom biseksualnym oraz karę grzywny, pozbawienia wolności i karę śmierci za homoseksualny stosunek płciowy; wzywa parlament Ugandy do odrzucenia tego aktu legislacyjnego oraz każdego innego o podobnym charakterze; potępia kryminalizację homoseksualności na świecie;

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transgenderowych

68. w świetle licznych przypadków łamania praw człowieka dotyczących lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transgenderowych we wszystkich krajach świata w 2009 r., wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia przygotowanego przez Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka przy Radzie Unii Europejskiej zestawu narzędzi służących promowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym i transgenderowym (LGBT); wzywa delegacje UE i Europejską Służbę Działania Zewnętrznych do pełnego wdrożenia wytycznych zawartych w tym zestawie narzędzi;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Przemoc wobec kobiet

69. zauważa, że trzy prezydencje: francuska, czeska i szwedzka (lipiec 2008 - grudzień 2009) nadały priorytet kwestii przemocy wobec kobiet i dziewcząt, i apeluje o spójność zasad i strategii politycznych zarówno w UE, jak i poza nią, w tym w odniesieniu do wspierania zakazu okaleczania narządów płciowych kobiet, które stanowi naruszenie praw człowieka; zwraca uwagę na niedawne przyjęcie nowego zestawu wytycznych w tej sprawie i oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi wyniki ich wdrożenia;

70. zwraca uwagę na nową strategię Komisji Europejskiej na rzecz równouprawnienia płci, odnoszącą się w sposób szczególny do kwestii okaleczania żeńskich narządów płciowych; ponownie podkreśla potrzebę spójności w zakresie wewnętrznej i zewnętrznej polityki UE w odniesieniu do tej kwestii; wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do zajęcia się kwestią okaleczania żeńskich narządów płciowych w ramach dialogu politycznego z krajami partnerskimi i zainteresowanymi stronami, których dotyczy ta delikatna kwestia w kontekście krajowym, przy zastosowaniu podejścia partycypacyjnego i zaangażowaniu społeczności, których to zjawisko dotyczy; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do uruchomienia wszystkich środków politycznych i instytucjonalnych w celu wspierania inicjatyw zmierzających do możliwie najszybszego przyjęcia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, w której wzywa się do wprowadzenia ogólnowiatowego moratorium na okaleczanie żeńskich narządów płciowych;

71. uważa, że do przemocy wobec kobiet dochodzi również na płaszczyźnie psychologicznej; zauważa, że w kobiety nadal otrzymują niższe wynagrodzenie za pracę w porównaniu do mężczyzn i więcej kobiet zatrudnianych jest na niestabilnych stanowiskach pracy lub w niepełnym wymiarze godzin; dlatego podkreśla, że rola Komisji i państw członkowskich w tej dziedzinie, zarówno w Unii Europejskiej, jak i poza nią, nie może ograniczać się do przeciwdziałania przemocy w wąskim znaczeniu tego słowa, zważywszy na konieczność przeciwdziałania wszelkim formom przemocy względem kobiet – przemocy fizycznej, psychologicznej, społecznej i ekonomicznej – oraz że należy w sposób priorytetowy traktować kształcenie chłopców i dziewcząt oparte na równym traktowaniu płci od najwcześniejszych lat życia oraz zwalczanie stereotypów związanych z płcią;

72. podkreśla znaczenie kompleksowej realizacji rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325, 1820, 888 i 1889, w których nawołuje się do udziału kobiet we wszystkich fazach i na wszystkich szczeblach rozwiązywania konfliktów oraz do ochrony kobiet i dziewcząt przed przemocą seksualną i dyskryminacją; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego przyjęcia krajowego planu działania na rzecz wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325, jeśli jeszcze tego nie uczyniły; zdecydowanie potępia wykorzystanie gwałtu jako narzędzia wojny oraz powtarzające się masowe gwałty w DRK; domaga się pełnego ujawnienia powodów niezdolności misji pokojowej MONUSCO do położenia kresu masowym gwałtom; wzywa unijną wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, za pośrednictwem EUSEC i EUPOL w DRK, do przeprowadzenia dochodzenia i przedstawienia sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu w sprawie wszystkich kongijskich i międzynarodowych przedsiębiorstw lub podmiotów działających w przemyśle wydobywczym w DRK, które opłacają grupy zbrojne i personel ochrony zaangażowany w masowe gwałty i inne zbrodnie systematycznie popełniane przeciwko ludności cywilnej;

73. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zwiększenia liczby pracowników zajmujących się kwestiami płci w ramach działań zewnętrznych oraz do stworzenia w tym celu specjalnych struktur; zauważa postępy w WPBiO, jeżeli chodzi o misje i szkolenia pracowników;

74. wyraża ogromne zaniepokojenie głęboko zakorzenioną w kilku krajach dyskryminacją ze względu na płeć i przemocą domową, a także wskazuje, iż kobiety mieszkające na obszarach wiejskich tworzą szczególnie podatną grupę społeczną; jest również wyraźnie zaniepokojony przypadkami przemocy seksualnej i wysokim odsetkiem gwałtów na kobietach i dziewczętach w Republice Południowej Afryki, częstą nieudolnością dochodzeń utrudnianych wskutek nierównego traktowania płci, licznymi przeszkodami utrudniającymi ofiarom uzyskanie dostępu do opieki zdrowotnej oraz opóźnieniami w zapewnianiu leczenia; zdecydowanie potępia przemoc wobec kobiet i dziewcząt będącą chronicznym problemem w Gwatemali i Meksyku;

75. jest głęboko zaniepokojony sytuacją kobiet i dziewcząt w Iranie, DRK i Afganistanie; potępia brutalne przypadki łamania praw kobiet w DRK, wzywa społeczność międzynarodową do istotnego zwiększenia środków finansowych umożliwiających podejmowanie działań na rzecz ochrony kobiet przed gwałtem, a także podkreśla, jak pilne jest zwrócenie szczególnej uwagi przez społeczność międzynarodową na sytuację kobiet i dziewcząt w DRK; potępia przyjętą w marcu 2009 r. ustawę o szyickim kodeksie rodzinnym, która zdecydowanie narusza prawa kobiet afgańskich i jest sprzeczna z afgańską konstytucją i międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje zmiany w ustawie dotyczącej osobistych spraw osób postępujących zgodnie z szyicką praktyką sądową, pozostaje jednak głęboko zaniepokojony niektórymi artykułami tej ustawy, które stoją w sprzeczności ze zobowiązaniami Afganistanu wynikającymi z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz Konwencji o prawach dziecka; wzywa władze afgańskie do niezwłocznego podjęcia działań w celu poprawy sytuacji w zakresie praw kobiet w Afganistanie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

76. nalega, by kwestia praw kobiet była wyraźnie poruszana we wszystkich rozmowach na temat praw człowieka, a w szczególności zwalczanie i eliminowanie wszelkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, obejmujących przede wszystkim aborcję podyktowaną płcią dziecka, wszelkie formy szkodliwych praktyk tradycyjnych lub zwyczajowych, na przykład okaleczanie żeńskich narządów płciowych oraz przedwczesne lub przymusowe małżeństwa, wszelkie formy handlu ludźmi, przemoc domową, kobietobójstwo, wykorzystywanie w pracy i wyzysk ekonomiczny, a także nalega, by nie akceptować powoływania się przez państwa na jakikolwiek zwyczaj, tradycję lub względy religijne w celu unikania ciężącego na nich obowiązku eliminowania takich przejawów brutalności; podkreśla, że starania podejmowane w celu wyeliminowania wszelkich form okaleczania żeńskich narządów płciowych powinny zostać wzmożone zarówno na szczeblu społecznym, jak i na szczeblu kształtowania polityki, ażeby uwidocznic fakt, że takie okaleczanie jest również przykładem braku równouprawnienia płci i naruszenia praw człowieka do integralności fizycznej; zwraca uwagę na sytuację imigrujących młodych kobiet, które przez wzgląd na zasady niektórych społeczności, religię lub honor rodziny, muszą znosić złe traktowanie, są ofiarami morderstw w imię honoru lub okaleczania narządów płciowych oraz są pozbawione wolności;

77. przypomina o milenijnych celach rozwoju i podkreśla, że dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej należy do podstawowych praw człowieka; jest zdania, że programy w obszarze zdrowia, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, promowania równości płci, umożliwienia kobietom korzystania z pełni ich praw, a także praw dziecka powinny być wiodącymi programami w polityce rozwoju i praw człowieka UE, w szczególności tam, gdzie wszechobecna jest przemoc związana z płcią, kobiety i dzieci są narażone na zakażenie wirusem HIV i zachorowanie na AIDS lub gdzie odmawia się ludności dostępu do informacji, możliwości zapobiegania chorobom lub ich leczenia; wzywa Komisję do uwzględniania podstawowych praw pracowniczych i programu godnej pracy w swojej polityce rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do programów pomocowych związanych z wymianą handlową;

78. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie możliwych do uniknięcia przypadków zgonów i zachorowań matek w okresie okołoporodowym i praw człowieka, która wzywa do pilnych działań zgodnie z milenijnymi celami rozwoju, aby zapobiegać niepotrzebnym zgonom kobiet ciężarnych i w trakcie porodu; zauważa, że rezolucja ta została poparta przez państwa członkowskie UE i wzywa je do skutecznego promowania ochrony praw człowieka w przypadku kobiet i dziewcząt, a zwłaszcza ich prawa do życia, równości w godności, do edukacji, do swobody poszukiwania, otrzymywania i przekazywania informacji, do korzystania z osiągnięć postępu naukowego, do wolności od dyskryminacji i do zachowania zdrowia fizycznego i psychicznego na jak najwyższym poziomie, w tym zdrowia seksualnego i rozrodczego;

79. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do propagowania w szczególności ratyfikacji i wprowadzania w życie przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej postanowień Protokołu w sprawie praw kobiet w Afryce;

Tortury i inne formy okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania

80. apeluje o to, aby narażanie zdrowia pacjentów i innych osób, zwłaszcza tych, które nie mogą się same bronić, uznawano za okrutne, niehumanitarne i poniżające traktowanie, przyznając jednocześnie, że trudno jest udowodnić niektóre czyny i w związku z tym apeluje o najwyższy stopień czujności;

81. wzywa do uznania, że mniejszości, takie jak ludy tubylcze i osoby dyskryminowane ze względu na swoją przynależność kastową, są szczególnie zagrożone i poddawane torturom;

82. wzywa wszystkie państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do przystąpienia do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz do protokołu fakultatywnego do tej konwencji (OPCAT); wzywa państwa do odstąpienia od wszelkich zastrzeżeń, jakie zgłosiły do tych instrumentów; zachęca państwa, które podpisały OPCAT, do lepszego i szybszego wdrażania krajowego mechanizmu prewencji;

83. zachęca wszystkie państwa świata do przyjmowania i skutecznego wdrażania zaleceń Podręcznika skutecznego dochodzenia i dokumentacji w sprawach dotyczących stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, powszechnie znanego jako protokół istambulski; uznaje protokół istambulski za istotny instrument w gromadzeniu materiałów dowodowych i zapobieganiu bezkarności; jest przekonany, że bezkarność oprawców nadal jest istotną przeszkodą w skutecznym zapobieganiu torturom, bowiem pośrednio zachęca oprawców do kontynuowania swoich odrażających praktyk;

84. podkreśla znaczenie skutecznego wdrożenia wytycznych UE dotyczących tortur i innych form okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania albo karania; wzywa Radę i Komisję do przedstawienia wyników realizacji tych wytycznych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na kwestię rehabilitacji ofiar tortur w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

85. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań wnioskowanych w swojej rezolucji z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania⁽¹⁾; wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia nowelizacji kilku przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r.;

86. wyraża szczególne zaniepokojenie wysoką falą korupcji, przestępczością, prześladowaniem ze względów politycznych, a także torturowaniem i osadzaniem w więzieniach członków opozycji w Wenezueli wskutek „upolitycznienia” sił policyjnych, braku strategii politycznych i niezdolności rządu do usunięcia tych poważnych zagrożeń dla praw człowieka;

87. wyraża głębokie zaniepokojenie ponownym występowaniem przypadków łamania praw człowieka na świecie w odniesieniu do osób o odmiennej orientacji seksualnej oraz potępia każdy skierowany przeciwko nim akt przemocy; zauważa rosnącą liczbę zabójstw osób transseksualnych na świecie; głęboko ubolewa, że w wielu krajach homoseksualizm nadal uznawany jest za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności, a w niektórych przypadkach nawet karą śmierci; dlatego z zadowoleniem przyjmuje orzeczenie Wysokiego Sądu Stanu Delhi z dnia 2 lipca 2009 r., w którym legalizuje się homoseksualizm w Indiach, i wzywa inne kraje do podążenia tą samą drogą;

Prawa dzieci

88. głęboko ubolewa nad faktem, że prawdopodobnie około 215 milionów dzieci zmuszanych jest do pracy, z czego trzy czwarte wykonuje najgorsze formy pracy dzieci (dane MOP z 2009 r.); z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady UE z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie pracy dzieci oraz powiązane tematycznie opracowanie Komisji (SEC(2010)0037), w którym wzywa się do przyjęcia kompleksowego podejścia do polityki UE, skoncentrowanego na rozwoju i eliminacji ubóstwa; wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego monitorowania postępów w tej dziedzinie oraz do zachęcania wraz z państwami członkowskimi UE do jego włączania w dialog z państwami spoza UE;

89. przypomina o udanym, zorganizowanym wraz ze szwedzką prezydencją 11. Forum Praw Człowieka UE-organizacje pozarządowe (Sztokholm, lipiec 2009), które dotyczyło zwalczania przemocy wobec dzieci i na którym wezwano do kontynuacji działań prawnych na rzecz zakazania wszelkich form kar cielesnych we wszystkich środowiskach, w tym w domu, do określenia najlepszych praktyk i wniosków wynikających z walki z przemocą wobec dzieci w sytuacjach konfliktowych i pokonfliktowych, a także do zwiększenia spójności między działaniami zewnętrznymi UE a wewnętrznymi strategiami politycznymi UE/państw członkowskich w zakresie praw dzieci;

90. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że miliony dzieci nadal są ofiarami gwałtów, przemocy domowej, niegodziwego traktowania w sferze fizycznej, emocjonalnej i seksualnej, a także seksualnego i ekonomicznego wykorzystywania; podkreśla, że wszystkie prawa zagwarantowane w Konwencji o prawach dziecka i jej protokołach fakultatywnych są tak samo ważne oraz apeluje o pełną ratyfikację i wprowadzanie w życie wynikających stąd zobowiązań, jak również o zwrócenie szczególnej uwagi na nowe formy seksualnego wykorzystywania dzieci w celach komercyjnych;

91. jest głęboko zaniepokojony faktem, że Europa Wschodnia i Azja Środkowa nadal doświadczają szybkiego wzrostu zakażeń wirusem HIV wśród mężczyzn, kobiet i dzieci; zauważa z zaniepokojeniem, że dostęp do leczenia antyretrowirusowego należy do najniższych na świecie; zauważa z zaniepokojeniem, że piętnowanie i dyskryminacja naruszające podstawowe prawa i godność dzieci zarażonych HIV hamują dalsze postępy w prewencji, opiece i pomocy; wzywa Komisję do rozważenia reformy polityki, przesunięcia programowych i ponownego przydziału środków w celu ochrony praw i godności dzieci i młodzieży w trudnej sytuacji, zagrożonych HIV, żyjących z wirusem lub nim dotkniętych;

92. pilnie wzywa do przyjęcia dodatkowych środków UE przeciwko pracy dzieci i wzywa UE do skutecznego stosowania dostępnych jej instrumentów poprzez włączenie ich do dialogów i konsultacji na temat praw człowieka; wzywa UE do skutecznej realizacji wytycznych UE dotyczących praw dziecka i do zbadania możliwości przyjęcia wytycznych na temat walki z pracą dzieci; przypomina, że nawet polityka handlowa UE może okazać się użyteczna w walce z pracą dzieci, szczególnie dzięki wykorzystaniu zachęt w ramach systemu GSP+; wyraża nadzieję, że w przyszłości narzędzie to będzie oceniane lepiej i będzie poddawane corocznej ocenie przedstawianej Parlamentowi Europejskiemu przy okazji dorocznej debaty o prawach człowieka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0236.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

93. zwraca uwagę, że w 2009 r. przypada 20. rocznica przyjęcia Konwencji o prawach dziecka; z satysfakcją zauważa, że niemal wszystkie państwa przystąpiły do tej konwencji i wzywa te kraje, które jeszcze do niej nie przystąpiły, do uczynienia tego jak najszybciej; jest nadal głęboko zaniepokojony tym, że prawa określone w tej konwencji są nadal w dużym stopniu łamane; apeluje o zwrócenie większej uwagi na potrzeby dzieci w zakresie specjalnych środków ochrony i form opieki, łącznie z odpowiednią ochroną prawną zarówno przed, jak i po narodzinach, zgodnie z postanowieniami Konwencji o prawach dziecka i Deklaracji praw dziecka; z zadowoleniem przyjmuje powołanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. przemocy przeciw dzieciom i podkreśla znaczenie tego mandatu;

94. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją dzieci zaangażowanych w konflikty zbrojne lub dotkniętych tymi konfliktami, a nawet zmuszanych do brania w nich czynnego udziału; wzywa Komisję i Radę do intensywniejszej realizacji wytycznych UE dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje nową rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1882 (2009), która jeszcze bardziej zwiększa ochronę dzieci w konfliktach zbrojnych, zarówno dzieci aktywnie zaangażowanych w konflikt, jak i odczuwających jego skutki;

95. wyraża głębokie zaniepokojenie wykorzystaniem dzieci jako żołnierzy; wzywa UE i ONZ do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu ich rozbrojenie, rehabilitację i resocjalizację;

Obróńcy praw człowieka

96. z zadowoleniem przyjmuje działania podejmowane w celu wdrożenia zmienionej i zaktualizowanej wersji wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka zgodnie ze stanem na rok 2008; zwraca uwagę, że opracowano ponad 60 lokalnych strategii realizacji i powołano odpowiednich urzędników łącznikowych; wyraża jednak nadal szczególne obawy z powodu braku wdrożenia tych wytycznych przez delegatury UE, wzywa Europejską Służbę Działañ Zewnętrznych (ESDZ) do opracowania planu wdrożenia z jednoznacznymi miernikami i terminami w celu osiągnięcia dalszych postępów w zakresie skutecznego wdrażania tych wytycznych, domaga się przedstawienia listy dostępnych strategii lokalnych; wzywa ESDZ, Radę, Komisję i państwa członkowskie do zastosowania środków niezbędnych do podniesienia świadomości wśród obrońców praw człowieka i dyplomatów UE pracujących w państwach spoza UE na temat istnienia wytycznych; wzywa misje UE do utrzymywania regularnego kontaktu z obrońcami praw człowieka przed podjęciem działań w ich imieniu oraz do zapewniania im informacji zwrotnych; podkreśla, że w procesie opracowywania lokalnych strategii wdrożenia, należy konsultować się z wieloma obrońcami praw człowieka pracującymi zarówno w środowisku miejskim, jak i wiejskim, nad obroną praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz praw obywatelskich i politycznych; zauważa, że lokalne strategie wdrożenia powinny obejmować konkretny wykaz środków, które zostaną podjęte w celu zwiększenia ochrony obrońców praw człowieka, oraz że wpływ tych strategii należy oceniać po upływie rozsądnej ilości czasu; wzywa w tym kontekście do oceny wdrażania programów pomocowych i środków przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego w celu wspierania obrońców praw człowieka w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR);

97. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do nadania priorytetu bardziej efektywnemu wdrażaniu istniejących narzędzi i mechanizmów w celu osiągnięcia spójnej i systematycznej ochrony obrońców praw człowieka, wzywa wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wszystkich komisarzy odpowiedzialnych za kwestie wchodzące w zakres stosunków zewnętrznych do nadania formalnego charakteru systematycznym spotkaniom z obrońcami praw człowieka podczas oficjalnych wizyt w krajach spoza UE i podkreśla, że wspieranie obrońców praw człowieka powinno też być obowiązkowo uwzględnione w mandacie specjalnych przedstawicieli UE; podkreśla, że zarówno wysoka przedstawiciel, jak i specjaliści przedstawiciele będą odpowiadać przed Parlamentem Europejskim w zakresie działań podjętych w tej dziedzinie;

98. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków zaproponowanych przez Parlament w rezolucji w sprawie strategii politycznych UE na rzecz obrońców praw człowieka, przyjętej w czerwcu 2010 r., z naciskiem na środki mające na celu zapewnienie niezwłocznej pomocy znajdującym się w niebezpieczeństwie obrońcom praw człowieka, np. wizy wydawane w trybie pilnym i awaryjne schronienie, a także na środki związane z powszechnym wsparciem i wyraźnym uznaniem dla pracy obrońców praw człowieka, z uwzględnieniem problematyki płci we wdrożeniu wytycznych, tj. z uwzględnieniem obrończyń praw człowieka i innych grup szczególnie narażonych, takich jak obrońcy pracujący na rzecz promowania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz ci pracujący w dziedzinie praw mniejszości i ludności rdzennej; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do podjęcia działań w celu wprowadzenia w życie programu dotyczącego miast schronienia dla obrońców praw człowieka w miastach Europy;

99. apeluje o to, by w kontekście wprowadzania w życie Traktatu z Lizbony i ustanowienia ESDZ instytucje UE ustanowiły mechanizm współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie obrońców praw człowieka; ma świadomość, że powołanie punktów koordynacji ds. obrońców praw człowieka oraz przyjęcie wyraźnych wytycznych w tym zakresie we wszystkich instytucjach UE, a także rozwinięcie ścisłej

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

współpracy z punktami koordynacji ds. obrońców praw człowieka i członkami misji i delegatur UE odpowiedzialnymi za prawa człowieka i demokrację ułatwiłoby utworzenie takiego mechanizmu; wzywa ESDZ do utworzenia statystycznej bazy danych dotyczącej przypadków, w których delegatury UE udzieliły wsparcia obrońcom praw człowieka, w celu oceny skuteczności wytycznych, oraz wzywa do składania PE sprawozdania z wyników tych ocen;

100. podziela konkluzje wielu sprawozdań dotyczących praw człowieka, zgodnie z którymi obrońcy praw człowieka, mimo iż wnoszą nieoceniony wkład w obronę i upowszechnianie praw człowieka, narażając własne bezpieczeństwo osobiste, narażeni są na coraz silniejsze i przybierające różne formy ataki, takie jak np. ataki na wolność sumienia, wolność wyznania, wolność wypowiedzi lub wolność stowarzyszeń, napaści na ważne osoby, a nawet ich zabójstwa, samowolne aresztowania, nieuczciwe procesy sądowe oraz zamykanie biur organizacji społeczeństwa obywatelskiego; wzywa delegatury UE do odgrywania bardziej aktywnej roli w zapobieganiu takim atakom we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w danych krajach przy jednoczesnym zachowaniu ostrożności, by nie narażać personelu i zwolenników takich organizacji na niebezpieczeństwo;

101. nadal uważnie przygląda się rządów państw spoza UE, które wykorzystują przyjęcie kontrowersyjnych przepisów dotyczących organizacji pozarządowych, aby spróbować uciszyć ruch na rzecz praw człowieka, czego przykładem może być tzw. proklamacja w sprawie rejestracji i regulacji organizacji charytatywnych i stowarzyszeń zatwierdzona przez etiopski parlament w styczniu 2009 r., w której praktycznie zakazuje się podejmowania wszelkich działań na rzecz praw człowieka;

102. potępia ataki i anonimowe groźby skierowane przeciwko obrońcom praw człowieka, które w kilku krajach są na porządku dziennym, a także groźby i ataki, z którymi spotykają się dziennikarze z uwagi na swoją pracę, a zwłaszcza dziennikarze relacjonujący korupcję i przemysł narkotyków;

103. wyraża głębokie ubolewanie z powodu zabójstwa m.in. Stanisława Markelowa, Anastazji Baburowej i Natalii Estemirowej w Rosji oraz André Rwisereka i Jeana Leonarda Rugambage'a w Ruandzie, samowolnego aresztowania Roxany Saberi i Abdolfattaha Soltaniego w Iranie, przetrzymywania laureata Nagrody im. Sacharowa w 2008 r. Hu Jia w areszcie i niezapewnienia mu odpowiedniego dostępu do opieki zdrowotnej w Chinach, które to wydarzenia miały miejsce w okresie sprawozdawczym; wzywa chińskie władze do bezzwłocznego wyjaśnienia sytuacji Gao Zhishenga, wybitnego prawnika działającego na rzecz praw człowieka, który zniknął w dniu 4 lutego 2009 r., oraz do wszczęcia niezależnego i przejrzystego dochodzenia w sprawie jego zniknięcia;

104. potępia zatrzymanie i nękanie obrońców praw człowieka działających na rzecz rdzennej ludności Sahary Zachodniej, której teren kontrolowany jest przez Maroko, oraz wzywa ONZ do uwzględnienia monitorowania sytuacji praw człowieka w mandacie misji ONZ działającej na Saharze Zachodniej (MINURSO);

105. zwraca uwagę na uwolnienie lokalnych obrońców praw człowieka na Kubie; głęboko ubolewa nad faktem, że kubański rząd odmawia uznania monitorowania praw człowieka za zgodne z prawem działanie, nie przyznając statusu prawnego lokalnym grupom broniącym praw człowieka; z zaniepokojeniem zwraca uwagę, że aresztowanie obrońców praw człowieka na Kubie również stanowi poważne naruszenie praw człowieka; wzywa kubański rząd, aby nie skazywał więźniów politycznych na wygnanie i przyznał im swobodę w zakresie wyjazdu z Kuby i powrotu do kraju bez groźby osadzenia w areszcie;

106. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komitetu Noblowskiego o przyznaniu Liu Xiaobo Pokojowej Nagrody Nobla w 2010 r. za jego długotrwałą walkę bez przemocy na rzecz podstawowych praw i wolności w Chinach; wzywa rząd w Pekinie do natychmiastowego i bezwarunkowego zwolnienia Liu Xiaobo z aresztu oraz do zniesienia restrykcji nałożonych na jego żonę, Liu Xia;

107. jest ogromnie zaniepokojony, że w latach 2008–2009 Iran nadal tłumiał działalność niezależnych obrońców praw człowieka i członków społeczeństwa obywatelskiego oraz że nadal popełniane są – i to coraz częściej – poważne naruszenia praw człowieka; potępia samowolne aresztowanie, torturowanie i pozbawianie wolności obrońców praw człowieka z powodu ich działalności pod zarzutem „wykonywania działań zagrażających bezpieczeństwu narodowemu”; ubolewa z powodu obecnej polityki rządu skierowanej przeciwko nauczycielom i pracownikom naukowym i zakazującej studentom dostępu do szkolnictwa wyższego, a także potępia prześladowanie i pozbawianie wolności aktywistów studenckich; wyraża ubolewanie z powodu chaosu, który wybuchł w następstwie wyborów prezydenckich w dniu 12 czerwca 2009 r., oraz przemocy zastosowanej przez irańskie władze skutkującej samowolnym aresztowaniem co najmniej 400 osób, prawdopodobnym zabiciem co najmniej 40 osób, zbiorowym osądzeniem osób oskarżonych o przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu narodowemu, brutalnym traktowaniem i torturowaniem oraz wydaniem wyroków śmierci;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Klauzule dotyczące praw człowieka

108. podkreśla znaczenie i nieodzowność klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji oraz mechanizmów skutecznego rozstrzygania sporów w umowach handlowych, w tym umowach dotyczących rybołówstwa, zawieranych między UE a krajami spoza UE; ponownie domaga się jednak, by takim klauzulem towarzyszył mechanizm egzekwujący w celu zapewnienia stosowania tych klauzul w praktyce; podkreśla znaczenie uważnego monitorowania sytuacji, w jakiej znajdują się prawa człowieka w krajach spoza UE pozostających w stosunkach handlowych z UE; podkreśla, że takie monitorowanie i ocena powinny obejmować formalne konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim na temat skutków takich umów; apeluje o stworzenie przejrzystego zbioru mierników przestrzegania praw człowieka i włączanie go do poszczególnych umów handlowych w celu zapewnienia, że istnieją jednoznaczne standardy i świadomość po obu stronach co do sytuacji i działań mogących uruchomić takie klauzule dotyczące praw człowieka;

109. potwierdza zasadę niepodzielności praw człowieka i potępia próby uznawania jakiegokolwiek prawa lub powodu do dyskryminacji za mniej ważny od innych; wzywa Komisję i Radę do poszanowania zasady niepodzielności podczas negocjowania klauzul dotyczących praw człowieka z krajami spoza UE;

110. podkreśla, że dążąc do wypełnienia swoich międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka, UE powinna uwzględniać, biorąc pod uwagę charakter umów i sytuację właściwą dla każdego kraju partnerskiego, stałe klauzule dotyczące demokracji, państwa prawa i praw człowieka oraz norm społecznych i ekologicznych; uważa, że klauzule takie powinny pozwalać Komisji na przynajmniej tymczasowe zawieszenie korzyści handlowych, w tym również korzyści wynikających z umów o wolnym handlu, jeżeli albo z jej własnej inicjatywy, albo na wniosek państwa członkowskiego lub Parlamentu Europejskiego, zebrane zostaną wystarczające materiały dowodowe, by potwierdzić wystąpienie przypadków łamania praw człowieka, w tym praw pracowniczych; uważa, że niezależnie od okoliczności UE powinna wyraźnie określić odpowiednie kary nakładane na kraje spoza UE, które dopuściły się poważnego naruszenia praw człowieka, a także stosować te kary; ponawia swój apel do Komisji, Rady, a zwłaszcza wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji o nadanie mocy obowiązującej klauzulom dotyczącym praw człowieka w obecnych umowach międzynarodowych i w następstwie o wprowadzenie procedury skutecznego wdrożenia tych klauzul w duchu art. 8, 9 i 96 umowy z Kotonu;

111. z zadowoleniem przyjmuje zastosowanie oceny wpływu na zrównoważony rozwój, ale uważa, że oceny takie powinny być przeprowadzane również po wejściu umowy w życie, a nie tylko ex ante, w celu zapewnienia ciągłości oceny;

112. odnotowuje funkcjonowanie GSP+ (systemu ogólnych preferencji taryfowych); uważa jednak, że system ten, który nagradza kraje znacznymi korzyściami handlowymi za przestrzeganie międzynarodowych konwencji i standardów dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych, musi być monitorowany w bardziej klarowny i przejrzysty sposób, również przy wykorzystaniu szczegółowych ocen wpływu na prawa człowieka, spójnego i uczciwego systemu analizy porównawczej i otwartych konsultacji w procesie przyznawania preferencji oraz że preferencje handlowe mogą być przyznawane tylko krajom, które ratyfikowały i skutecznie wprowadziły w życie główne konwencje międzynarodowe dotyczące zrównoważonego rozwoju, praw człowieka – szczególnie w odniesieniu do pracy dzieci – oraz dobrych rządów; wzywa do uważniejszego monitorowania wdrażania postanowień przy udziale społeczeństwa obywatelskiego, związków zawodowych i społeczności, przy uwzględnieniu osiągnięć i niepowodzeń w rozwoju praw człowieka, w tym praw społecznych, gospodarczych, kulturalnych i związanych z ochroną środowiska; podkreśla znaczenie uważnego monitorowania wprowadzania w życie postanowień Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) przez Pakistan, który zaproszony jest do uczestnictwa w systemie GSP+;

113. zachęca Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie rozporządzenia zakazującego przywozu na teren UE produktów uzyskanych w wyniku pracy przymusowej, a zwłaszcza pracy dzieci, z naruszeniem podstawowych praw człowieka; podkreśla, że takie rozporządzenie musiałoby umożliwić UE prowadzenie dochodzenia w sprawie szczególnych roszczeń;

114. z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzuli dotyczącej praw człowieka do umowy o partnerstwie podpisanej przez UE z Indonezją oraz do układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Albanią, które to dokumenty weszły w życie w okresie sprawozdawczym, dzięki czemu liczba krajów akceptujących włączenie tej klauzuli do porozumień z UE wynosi już ponad 120;

115. ubolewa z powodu podejmowania niewystarczających działań w następstwie włączenia klauzul dotyczących praw człowieka do umowy z Kotonu oraz wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, Komisję, Radę i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania tych klauzul w celu kompleksowego zajęcia się problemami w dziedzinie praw człowieka i propagowaniem praw człowieka w dwustronnych i regionalnych rozmowach z krajami partnerskimi AKP;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Propagowanie demokracji i państwa prawa w stosunkach zewnętrznych

116. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie wsparcia demokracji w stosunkach zewnętrznych UE ⁽¹⁾ oraz przyjęcie planu działania UE na rzecz wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE jako środek służący poprawie spójności i skuteczności unijnego wsparcia na rzecz demokracji;

117. apeluje do Komisji o bezzwłoczne podjęcie działań następczych, w tym o podjęcie niezbędnych inicjatyw i zobowiązań finansowych związanych ze sprawozdaniem dotyczącym praw człowieka za rok 2007, w którym Parlament uznał „niestosowanie przemocy za najbardziej właściwy sposób gwarantowania, że prawa człowieka będą służyć każdemu, będą utrzymywane w mocy, promowane i w pełni przestrzegane”, wyrażając przekonanie, „że ich promowanie powinno stanowić priorytetowy cel polityki UE z zakresu praw człowieka i demokracji”;

118. wzywa Komisję do pełniejszego włączenia planu na rzecz wsparcia demokracji do rocznych programów działania jej instrumentów zewnętrznych, zwłaszcza europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, a także do regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych, tym samym konsekwentnie uwzględniając szczególną sytuację danego kraju oraz strategię regionalną UE;

119. odnotowuje sprawozdanie Amnesty International z 2010 r., w którym przedstawia się trwający drugi proces byłego szefa koncernu naftowego JUKOS Michaiła Chodorkowskiego i jego partnera biznesowego Platona Lebiediewa jako przykład niesprawiedliwych procesów prowadzonych w Rosji; wzywa Federację Rosyjską do dopilnowania, aby podstawowe normy z zakresu należytego procesu i praw człowieka były przestrzegane podczas prowadzenia postępowań dotyczących tych i wszystkich innych oskarżonych w ramach krajowego systemu sądowego;

120. apeluje do rosyjskich organów sądowych o nieustawianie w prowadzeniu dochodzenia w sprawie śmierci w dniu 16 listopada 2009 r. rosyjskiego prawnika Siergieja Magnickiego; wyraża ubolewanie, że sprawa ta wciąż stanowi przykład nieusuniętych poważnych braków w krajowym systemie sądowym; wyraża ubolewanie z powodu tego, że o ile obrońcy praw człowieka są często przedmiotem brutalnego traktowania i procesów sądowych, które ignorują kodeks postępowania karnego Federacji Rosyjskiej (np. jego art. 72 w sprawie o zniesławienie przeciwko Olegowi Orłowowi z organizacji Memoriał), o tyle osoby winne nie tylko aktów agresji wobec obrońców praw człowieka, niezależnych dziennikarzy i prawników, ale nawet ich zabójstw, nadal zbyt często pozostają bezkarne; wobec braku pozytywnych działań ze strony władz rosyjskich wzywa Radę do współpracy oraz do zbadania sprawy Siergieja Magnickiego, do domagania się od władz rosyjskich postawienia winnych przed wymiarem sprawiedliwości oraz do rozważenia nałożenia zakazu wjazdu do UE rosyjskim urzędnikom zamieszkanym w tę sprawę i zachęca unijne agencje egzekwowania prawa do współpracy w celu zamrożenia kont bankowych i innych aktywów tych rosyjskich urzędników we wszystkich państwach członkowskich UE;

121. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zadbania o to, aby prawa człowieka i budowanie demokracji stały się motywem przewodnim wszystkich obszarów polityki zagranicznej; zauważa tymczasem z zaniepokojeniem, że Rada nie zapoznała się oficjalnie z żadnym ze sprawozdań dotyczących konkluzji Rady z listopada 2009 r. w sprawie wsparcia demokracji w stosunkach zewnętrznych UE oraz planu działań na rzecz wspierania demokracji, wbrew temu co zostało zawarte w konkluzjach Rady;

Międzynarodowe prawo humanitarne

122. z zadowoleniem przyjmuje przyjęte przez Radę w grudniu 2009 r. konkluzje dotyczące propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym, co nastąpiło w roku, na który przypadają obchody 60. rocznicy konwencji genewskich;

123. zwraca uwagę, że w 2009 r. przyjęto zaktualizowane wytyczne UE w sprawie propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym; wzywa Radę do skuteczniejszego zintegrowania wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarnego z innymi wytycznymi UE w zakresie praw człowieka, a także do uwzględniania w większym stopniu międzynarodowego prawa humanitarnego we wszystkich działaniach zewnętrznych UE;

124. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej w sprawie konfliktu w Gruzji (IFFMCG – CEIIG) (tzw. „sprawozdanie Tagliaviniego”), opublikowane w dniu 30 września 2009 r., i popiera jego główne uwagi i wnioski określone w ramach międzynarodowego prawa humanitarnego i prawa z zakresu praw człowieka, w szczególności konieczność zapewnienia odpowiedzialności i zadośćuczynienia w odniesieniu do wszystkich naruszeń popełnionych w sierpniu 2008 r., i oczekuje, że obszerne informacje kontekstowe zawarte w tym sprawozdaniu zostaną wykorzystane w postępowaniach sądowych na szczeblu krajowym i międzynarodowym w celu ostatecznego wskazania odpowiedzialnych za zbrodnie popełnione podczas konfliktu między Rosją a Gruzją w sierpniu 2008 r.;

⁽¹⁾ Posiedzenie Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (17 listopada 2009 r.)

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

125. głęboko ubolewa, że konsekwencją łamania międzynarodowego prawa humanitarnego podczas konfliktu zbrojnego między Rosją i Gruzją o Osetię Południową i Abchazję w sierpniu 2008 r. były setki ofiar i dziesiątki tysięcy osób wysiedlonych; przypomina, że do chwili obecnej Rosja wypełniła tylko pierwszy punkt z jej sześciopunktowej umowy o zawieszeniu broni z Gruzją; potępia celowe niszczenie etnicznych wiosek gruzińskich w Osetii Południowej i Abchazji w czasie konfliktu i po jego zakończeniu; podkreśla, że sprawy tych naruszeń do dzisiaj pozostają bezkarni;

Wolność wyznania lub przekonań

126. podkreśla, że wolność wyznania i przekonań jest, pośród wszystkich praw człowieka, zasadniczym i podstawowym prawem, które należy szanować, oraz że należy bardziej stanowczo i efektywniej egzekwować warunki uzależnione od poszanowania praw człowieka zawarte w dwustronnych umowach z państwami spoza UE;

127. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie wolności wyznania i przekonań, przyjęte w listopadzie 2009 r.; uznaje znaczenie wolności wyznania i przekonań dla tożsamości osób zarówno religijnych, jak i niereligijnych, zważywszy że przekonania, w jakiegokolwiek formie, są istotnym komponentem przynależności osobowej i społecznej; wzywa Radę i Komisję do przyjęcia i wprowadzenia w życie praktycznych środków służących walce z nietolerancją religijną i dyskryminacją oraz propagowaniu wolności wyznania i przekonań na całym świecie, tak jak uznała to Rada w wyżej wspomnianych konkluzjach; wzywa Radę i Komisję do angażowania w ten proces Parlamentu Europejskiego, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i innych właściwych podmiotów;

128. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do włączania wolności wyznania lub przekonań do głównego nurtu polityki w zakresie praw człowieka oraz do szczegółowej oceny sytuacji w zakresie wolności wyznania lub przekonań w rocznym sprawozdaniu UE dotyczącym praw człowieka;

129. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zwiększenia liczby pracowników zajmujących się poszanowaniem wolności wyznania lub przekonań w ramach działań zewnętrznych oraz do stworzenia w tym celu specjalnych struktur, zwłaszcza w kontekście ustanowienia Europejskiej Służby Działania Zewnętrznych; zgadza się, że kwestia poszanowania wolności wyznania lub przekonań na świecie jest jednym z priorytetów ESDZ, zważywszy na poważne naruszenia tej swobody na świecie oraz oczywistą konieczność udzielenia pomocy prześladowanym mniejszościom religijnym w wielu obszarach świata;

130. wzywa Radę i Komisję do uwzględniania religii i dialogu z władzami religijnymi i organami zaangażowanymi w dialog międzywyznaniowy podczas zapobiegania konfliktom, rozwiązywania konfliktów i pojednania;

131. wciąż ubolewa nad tym, że dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania ciągle jest obecna we wszystkich częściach świata i że osobom będącym członkami określonych wspólnot religijnych, w tym mniejszości religijnych, nadal odmawia się w wielu krajach, np. Korei Północnej, Iranie, Arabii Saudyjskiej, Somalii, Malediwach, Afganistanie, Jemenie, Mauretanii, Laosie, Uzbekistanie, Erytrei, Iraku, Pakistanie i Egipcie, przynależnych im praw człowieka; potępia władze chińskie za prześladowanie osób praktykujących swoją religię poza oficjalnie uznanymi kanałami, w tym chrześcijan, muzułmanów, buddystów i wyznawców Falun Gong; wzywa Chiny do ratyfikowania, zgodnie ze swoją obietnicą, Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR); wzywa władze chińskie do powstrzymania się od opresyjnej polityki w Tybecie, która może doprowadzić do unicestwienia tybetańskiej religii i kultury; potępia irańskie władze za prześladowanie osób należących do mniejszości religijnych, w tym chrześcijan, bahaitów i muzułmanów, którzy stali się wyznawcami innej religii lub zaprzestali jej praktykowania; wzywa irańskie władze do ochrony mniejszości religijnych zgodnie z zobowiązaniami przyjętymi na mocy ICCPR; wzywa władze Federacji Rosyjskiej do wprowadzenia moratorium na obowiązywanie ustawy z 2002 r. o przeciwdziałaniu działalności ekstremistycznej, która jest nadmiernie i niewłaściwie wykorzystywana do prześladowania pokojowych grup mniejszości religijnych; wyraża zaniepokojenie sytuacją chrześcijańskiej mniejszości Montagnard zamieszkującej Region Płaskowyżu Centralnego w Wietnamie; przypomina wietnamskim władzom, że prawa mniejszości obejmują wolność praktykowania religii bez ograniczeń, wolność zrzeszania się i wolność słowa, prawo do pokojowego zgromadzenia się, równe prawo do posiadania ziemi i korzystania z niej oraz prawo do pełnego i skutecznego udziału w podejmowaniu decyzji dotyczących takiej mniejszości, również w odniesieniu do przedsięwzięć gospodarczych i kwestii relokacji;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

132. wzywa UE do opracowania zestawu narzędzi w celu upowszechniania prawa do wolności wyznania i przekonań w swojej polityce zewnętrznej, do uznania zasadniczego znaczenia wolności religii i przekonań, do uwzględnienia listy kontrolnej w zakresie niezbędnych swobód w odniesieniu do prawa do wolności wyznania i przekonań w celu oceny stopnia ich poszanowania, oraz do uwzględnienia mechanizmów wykrywania naruszeń prawa do wolności wyznania i przekonań w celu lepszego upowszechniania wolności wyznania i przekonań w pracy urzędników służby cywilnej, zwłaszcza w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz do angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przygotowanie zestawu narzędzi;

133. z zadowoleniem przyjmuje niezachwiane i zwierzchnie stanowisko UE względem rezolucji ZO ONZ (i RPC ONZ) w sprawie przeciwdziałania zniesławianiu religii; z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez UE rezolucję w sprawie likwidacji wszystkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania; zachęca UE, by nadal dążyła do wypracowania zrównoważonego podejścia między wolnością wypowiedzi a zakazem podżegania do nienawiści religijnej; zachęca UE do angażowania się w konstruktywny dialog z Organizacją Konferencji Islamskiej oraz innymi zwolennikami zasady zniesławiania religii;

134. podkreśla, że międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka uznaje wolność wyznania i przekonań niezależnie od statusu rejestracji, zatem rejestracja nie powinna być obowiązkowym warunkiem wstępnym do praktykowania religii; ponadto z niepokojem obserwuje, że w Azerbejdżanie, Kazachstanie, Kirgistanie, Tadżykistanie, Turkmenistanie, Uzbekistanie i Wietnamie grupy religijne zobowiązane są do zarejestrowania się w agencjach rządowych i działają pod nadzorem kontrolowanych przez rząd rad zarządczych, które ingerują w ich religijną autonomię i ograniczają działalność;

135. wzywa Rosję do wprowadzenia moratorium na obowiązywanie ustawy z 2002 r. o przeciwdziałaniu działalności ekstremistycznej, ponieważ jest ona nadmiernie wykorzystywana do ograniczania wolności wyznania, do represjonowania i próby zdelegalizowania pokojowych grup religijnych; ponadto z ogromnym niepokojem obserwuje, że 265 organizacji religijnych i wyznaniowych znajduje się na czarnej liście tzw. organizacji ekstremistycznych;

136. wzywa ponadto następujące państwa do zaprzestania ograniczania wolności zrzeszania się i zgromadzeń grup religijnych oraz do poszanowania wolności wyznania lub przekonań: Arabia Saudyjska, Egipt, Erytrea, Iran, Somalia, Jemen, Białoruś, Korea Północna i Laos;

137. podkreśla, że w niektórych częściach świata, np. w Arabii Saudyjskiej, Indonezji, Pakistanie, Iraku, Somalii i Sudanie, nadal istnieją przeszkody uniemożliwiające niezakłócone praktykowanie wiary, zarówno na poziomie jednostki, jak i zbiorowości, a w krajach o ugruntowanych tradycjach demokratycznych, takich jak Indie, rośnie nietolerancja wobec mniejszości religijnych, oraz wzywa Komisję do położenia nacisku na te kwestie w kontekście odpowiednich dialogów politycznych;

138. stanowczo potępia uznawanie „apostazji” za przestępstwo lub karanie za „apostazję” w odniesieniu do przypadków nawrócenia się z jednej religii na inną lub przejścia z jednego wyznania religijnego (podgrupy) do innego, co nadal ma miejsce w większości państw Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej; wzywa instytucje UE do wywarcia presji na te państwa i skłonięcia ich do odrzucenia takich praktyk, zwłaszcza gdy przewidziana jest kara śmierci; wyraża głębokie zaniepokojenie ciągłym stosowaniem praktyk przymusowego nawracania w takich państwach, jak Arabia Saudyjska i Egipt, oraz zwraca się do instytucji UE o wyraźne zobowiązanie się do przeciwdziałania takim przypadkom łamania praw człowieka;

139. przypomina, że w wielu krajach świata nadal powszechną praktyką jest delegalizacja, konfiskata i niszczenie zarówno miejsc modlitwy, jak i publikacji religijnych, a także zakaz kształcenia duchownych; wzywa instytucje UE, by w swoich kontaktach z właściwymi rządami sprzeciwiały się takim naruszeniom i zachęcały te państwa, w których przepisy dotyczące bluźnierstwa są wykorzystywane w celu prześladowania członków mniejszości religijnych, do zmiany lub uchylenia takich przepisów;

140. podkreśla, że dla UE wolność sumienia jest podstawową wartością, obejmującą swobodę wyboru, by wierzyć lub nie wierzyć, oraz swobodę w zakresie praktykowania wybranej przez siebie religii;

Wolność słowa

141. jest zaniepokojony, że wolność słowa spotkała się z nowymi formami ataku, w szczególności poprzez wykorzystanie nowoczesnych technologii, takich jak Internet; nieustannie podkreśla, że wolność słowa obejmuje prawo do poszukiwania, otrzymywania i przekazywania informacji i idei za pośrednictwem dowolnego środka przekazu;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

142. uważa, że nowe technologie dają bezprecedensowe możliwości uczestnictwa w życiu publicznym, wyrażania opinii, uzyskiwania dostępu do informacji o prawach człowieka oraz informowania całego świata o naruszeniach tych praw; jest zaniepokojony tym, że państwa coraz częściej korzystają z wyrafinowanych technik, takich jak technologie podwójnego zastosowania, w celu cenzurowania informacji i monitorowania działalności w Internecie oraz że w szeregu krajów doszło do prześladowania, ścigania, a nawet aresztowania osób realizujących swoje prawo do swobodnego wyrażania opinii i wolności słowa poprzez korzystanie z Internetu;

143. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do przewodniczenia w zajęciu stanowiska i opracowaniu konkretnych strategii politycznych dla UE, by UE działała w charakterze globalnego podmiotu w odniesieniu do wolności Internetu, podejmując działania nie tylko w zakresie eliminacji zagrożeń dla praw człowieka poprzez wykorzystanie nowych technologii, ale także wykorzystanie tych technologii jako sposobu zwiększania możliwości ochrony i wspierania praw człowieka;

144. wzywa kraje ograniczające dostęp do Internetu do zniesienia restrykcji dotyczących swobodnego przepływu informacji; zauważa, że według organizacji „Reporterzy bez granic” „lista wrogów Internetu” obejmuje następujące państwa, w których ma miejsce wszechobecna cenzura Internetu: Arabia Saudyjska, Birma/Związek Myanmar, Białoruś, Chiny, Egipt, Iran, Korea Północna, Kuba, Syria, Tunezja, Turkmenistan, Uzbekistan oraz Wietnam;

145. usilnie wzywa Komisję do sporządzenia listy osób w sposób drastyczny łamiących prawa człowieka przez stosowanie tortur, cenzury oraz dokonywanie gwałtów i bezprawnych egzekucji w Iranie, szczególnie po wyborach w 2009 r., i do rozważenia kwestii nałożenia na nie sankcji w postaci zamrażania aktywów i zakazów podróży;

146. popiera prawo do wyrażania opinii i prawo do pokojowych zgromadzeń w Rosji, gwarantowane formalnie, ale nie w praktyce, przez art. 31 konstytucji rosyjskiej; wyraża solidarność z organizatorami i uczestnikami „Strategii 31”, serii protestów obywatelskich popierających to prawo, które rozpoczęły się 31 lipca 2009 r. i odbywały się na Placu Triumfalnym w Moskwie każdego ostatniego dnia miesiąca liczącego 31 dni; ubolewa nad tym, że oprócz ostatniej w dniu 31 października 2010 r. władze odmówiły wydania zezwolenia na wszystkie dotychczasowe demonstracje w ramach Strategii 31, z wyjątkiem ostatniej argumentując, że inne wydarzenia zostały zaplanowane na ten sam termin na Placu Triumfalnym; jest głęboko zaniepokojony tym, że 31 grudnia 2009 r. rosyjska policja zatrzymała – oprócz szeregu innych pokojowo protestujących osób – szefową Moskiewskiej Grupy Helsińskiej Ludmiłę Aleksiejewą, która zaledwie kilka tygodni wcześniej otrzymała parlamentarną Nagrodę Sacharowa; popiera apel rosyjskiego rzecznika praw człowieka, Władimira Łukina, o wszczęcie dochodzenia w sprawie brutalnej akcji rosyjskiej milicji w związku z demonstracjami w dniu 31 maja 2010 r.;

147. jest głęboko zaniepokojony brakiem wolności wypowiedzi w Wenezueli i na Kubie, kontrolowaniem informacyjnych środków masowego przekazu, ograniczonym i kontrolowanym korzystaniem z Internetu oraz próbami tłumienia odmiennych poglądów;

Prawa człowieka a walka z terroryzmem

148. potępia terroryzm we wszelkich jego formach; przypomina, że terroryzm na całym świecie prowadzi do śmierci tysięcy niewinnych cywilów oraz rujnuje życie wielu rodzin; jest zdania, że w przypadku ataków terrorystycznych konieczne jest mówienie przede wszystkim o prawach ofiar, a nie sprawców; podkreśla, że konieczne jest zapewnienie, że terroryści zostaną oddani w ręce wymiaru sprawiedliwości;

149. zauważa, że środki zwalczania terroryzmu doprowadziły do naruszeń podstawowych praw człowieka w wielu krajach na całym świecie, polegających na stosowaniu niewspółmiernych środków inwigilacji, nielegalnych zatrzymywania i wykorzystywaniu tortur jako narzędzia wydobywania informacji od podejrzanych o terroryzm; wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa wykorzystują walkę z terroryzmem jako przykrywkę do tłumienia mniejszości etnicznych i lokalnych obrońców praw człowieka, apeluje o to, by walka z terroryzmem nie była wykorzystywana jako argument za ograniczeniem lub zakazaniem zgodnej z prawem i słusznej działalności obrońców praw człowieka; potępia te naruszenia praw człowieka, podkreśla stanowisko UE, zgodnie z którym walka z terroryzmem musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych i zasad państwa prawa, i wyraża przekonanie, że walka z terroryzmem nie powinna odbywać się kosztem wolności obywatelskich;

150. wzywa Komisję i Radę do skorzystania z możliwości prowadzenia z państwami spoza UE dwustronnych dialogów dotyczących polityki i praw człowieka w celu przypomnienia, że prawa człowieka winny być poszanowane w walce z terroryzmem oraz że w żadnych okolicznościach nie można wykorzystywać polityki antyterrorystycznej przeciwko obrońcom praw człowieka lub przeciwnikom politycznym; wzywa w szczególności wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do publicznego potępienia naruszeń praw człowieka w związku z prowadzeniem polityki i działań antyterrorystycznych;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

151. wzywa do większej koordynacji i współdziałania między COTER i COHOM w odniesieniu do tej kwestii w celu potępienia przypadków nadużywania polityki antyterrorystycznej przeciwko obrońcom praw człowieka w drodze systematycznego wystosowywania *démarche* zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi obrońców praw człowieka, oraz do przyjęcia tego samego podejścia w przypadkach stosowania tortur i niewłaściwego traktowania w związku z walką z terroryzmem zgodnie z wytycznymi UE w sprawie tortur;

152. przypomina o decyzji amerykańskiego prezydenta Baracka Obamy o zamknięciu więzienia w Zatoce Guantanamo ze stycznia 2009 r.; wyraża ubolewanie, że decyzja ta nie mogła zostać jeszcze w pełni wcielona w życie; przypomina o swojej rezolucji z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji więźniów w Guantanamo, w której podkreślono, że każdy więzień powinien być traktowany zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym i – w przypadku postawienia mu zarzutów – bezzwłocznie osądzony w sprawiedliwej rozprawie publicznej; przypomina o wspólnym oświadczeniu UE i USA z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie zamknięcia więzienia w zatoce Guantanamo oraz przyszłej współpracy w walce z terroryzmem, w którym z zadowoleniem przyjęto determinację USA do likwidacji niejawnych zakładów karnych; zwraca się do rządu USA o pełną realizację swoich zobowiązań; wzywa państwa członkowskie UE do uzgodnienia skoordynowanego planu działania, żeby pomóc USA w zamknięciu zakładu karnego w Guantanamo, poprzez udzielenie statusu uchodźcy byłym zatrzymanym, którym nie został postawiony zarzut popełnienia przestępstwa i którzy nie mogą być repatriowani ani relokowani w USA; z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne zaangażowanie szeregu państw członkowskich UE w działania służące pomocy w przyjęciu niektórych byłych więźniów z Guantanamo oraz w znalezieniu miejsca pobytu dla niektórych osób zatwierdzonych do zwolnienia z tego więzienia; zwraca jednak uwagę, że dotychczas tylko następujące państwa członkowskie UE – Niemcy, Irlandia, Słowacja, Dania, Wielka Brytania, Hiszpania, Portugalia, Belgia, Francja, Węgry i Włochy – zgodziły się przyjąć zatrzymanych; jest zaniepokojony dalszym pozbawianiem przez USA wolności zatrzymanych bez przeprowadzenia procesu sądowego, np. w bazie lotniczej Bagram w Afganistanie;

153. zwraca uwagę na zwołanie w okresie francuskiej prezydencji w dniu 16 września 2008 r. inauguracyjnego szczytu w sprawie Romów oraz drugiego takiego szczytu w czasie hiszpańskiej prezydencji w dniach 9–10 kwietnia 2010 r.; z największym niepokojem obserwuje przypadki przymusowego wydalania społeczności Romów w Europie oraz wzrost ksenofobii i zastosowania języka nienawiści wobec mniejszości i społeczności migrujących; ponawia apel Parlamentu Europejskiego do państw członkowskich o możliwie najpełniejsze wywiązywanie się z ich zobowiązań przyjętych na mocy prawa UE; a w przypadkach niewywiązania się państw członkowskich z ich zobowiązań, wzywa Komisję Europejską, by w sposób oficjalny i stanowczy wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

154. zwraca uwagę, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego procedura współdecyzji ma zastosowanie do dyrektyw i innych form prawodawstwa dotyczących walki z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, a zatem umowy międzynarodowe związane z tym tematem będą musiały uzyskać zgodę Parlamentu; zauważa, że te zmiany dadzą Parlamentowi dodatkową możliwość nacisku na odpowiednią równowagę między bezpieczeństwem a prawami człowieka; zobowiązuje się zatem do działania zgodnie ze swoimi nowymi prerogatywami, konsekwentnie wzywając do poszanowania i upowszechniania praw człowieka, wolności obywatelskich i politycznych oraz demokracji we wszystkich stosunkach UE z państwami spoza UE i organizacjami regionalnymi;

155. powtarza, że każde państwo członkowskie ma obowiązek działać na rzecz ochrony możliwych do zidentyfikowania, potencjalnych ofiar, które są realnie i bezpośrednio zagrożone atakami terrorystycznymi, oraz dodaje, iż wszystkie państwa członkowskie winny podejmować wszelkie rozsądne działania w celu wprowadzenia procedur zapobiegających atakom terrorystycznym oraz minimalizujących uboczne skutki działań antyterrorystycznych;

156. przypomina o ramowej decyzji Rady UE z marca 2001 r. w sprawie ofiar terroryzmu: pomoc doraźna, pomoc o charakterze stałym, dochodzenie i wniesienie oskarżenia, skuteczny dostęp do prawa i wymiaru sprawiedliwości, postępowanie sądowe, odszkodowanie, ochrona życia prywatnego i rodzinnego ofiar, zapewnienie godności i bezpieczeństwa ofiarom, udzielanie ofiarom informacji oraz specjalne szkolenie osób odpowiedzialnych za udzielanie ofiarom pomocy;

Dialogi i konsultacje z krajami spoza UE dotyczące praw człowieka

157. wyraża rozczarowanie brakiem postępów w licznych dialogach i konsultacjach dotyczących praw człowieka; zauważa fakt, że nie gwarantuje się systematycznego udziału społeczeństwa obywatelskiego w tych dialogach i konsultacjach, a udział ten podlega czasem ograniczeniom nałożonym przez strony spoza UE; jest zaniepokojony, że nawet gdy poruszane są pewne kwestie, rządy nie wypełniają swojego zobowiązania do przedstawiania UE sprawozdań na temat indywidualnych i strukturalnych kwestii podnoszonych w ramach dialogu;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

158. domaga się rzeczywistego uczestnictwa Parlamentu Europejskiego w trwających obecnie ocenach dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka; wnioskuję o pełny dostęp do dokumentów końcowych i innych relewantnych źródeł; oczekuję, że w wyniku tych ocen opracowane zostaną jasne wskaźniki służące do oceny rezultatów dialogów i wyraźnie określone propozycje, oparte na indywidualnym podejściu do każdego z krajów, służące poprawie tych rezultatów i niedopuszczeniu do powtórzenia wcześniejszych niepowodzeń w konsultacjach UE dotyczących praw człowieka;

159. wzywa instytucje europejskie do zapewnienia międzyinstytucjonalnej przejrzystości i spójności w zakresie celów, wartości i postaw w tej dziedzinie;

160. zwraca uwagę na potrzebę uwzględnienia konkluzji z dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka na szczytach UE z jej partnerami;

161. jest zdania, że generalnie dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka muszą być planowane i przeprowadzane w sposób przejrzysty oraz że przed rozpoczęciem dialogu należy określić cele, które muszą podlegać ocenie tuż po zakończeniu dialogu; wzywa Radę i Komisję do wywarcia nacisku na władze krajów spoza UE, aby zdecydowanie zaangażowały się na szczeblu ministerialnym w te dialogi i konsultacje;

162. wzywa kraje przystępujące do UE do poprawy poziomu ochrony praw człowieka na swoim terytorium w świetle poziomu przewidzianego na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

163. wzywa Komisję i Radę, by podczas prowadzonych przez nie konsultacji i dialogów z państwami spoza UE na temat praw człowieka, zwróciły szczególną uwagę na sytuację mniejszości etnicznych i religijnych oraz na częste przypadki łamania ich praw;

164. z zadowoleniem przyjmuje ściślejszą koordynację i współpracę między Stanami Zjednoczonymi i Unią Europejską w dziedzinie praw człowieka;

165. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu dotyczącego praw człowieka z każdym z państw Azji Środkowej: Tadżykistanem, Kazachstanem, Kirgistanem, Turkmenistanem i Uzbekistanem, a także przeprowadzenie drugiego dialogu w każdym przypadku do listopada 2009 r.; z zadowoleniem przyjmuje również pierwsze seminarium z udziałem społeczeństwa obywatelskiego na temat dialogu dotyczącego praw człowieka między UE a Uzbekistanem w październiku 2008 r.; ubolewa nad tym, że dialogi dotyczące praw człowieka między UE a Chinami wciąż nie przynoszą żadnej poprawy, jeżeli chodzi o konkretne naruszenia praw człowieka w Chinach; zauważa, że mimo podjęcia przez chińskie władze pewnych działań w dobrym kierunku (reforma prawa pracy, rewizja kar śmierci przez Najwyższy Sąd Ludowy), sytuacja praw człowieka pogarsza się i odznacza szerszym niepokojem społecznym oraz większą kontrolą i represjonowaniem obrońców praw człowieka, prawników, bloggerów i aktywistów społecznych, a także ukierunkowaną polityką mającą na celu marginalizację Tybetańczyków i ich tożsamości kulturowej; jest głęboko zaniepokojony brakiem postępów w dialogu chińsko-tybetańskim; jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją praw człowieka w zamieszkującej Chiny populacji ujgurskiej; potępia długotrwałe uciskanie Ujgurów żyjących w Turkiestanie Wschodnim oraz ubolewa z powodu nieprzestrzegania przez chińskie władze gwarancji wolności, w tym wolności wypowiedzi, demonstracji, zgromadzeń, wyznania i wolności osobistej, zawartych w konstytucji Chińskiej Republiki Ludowej; ubolewa także z powodu prowadzonej przez ChRL polityki przesiedlania ludności, której celem jest osłabienie kultury Ujgurów i rozbicie ich jedności; wyraża rozczarowanie, że konsultacje UE-Rosja na temat praw człowieka nie przyniosły istotnych rezultatów; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w 2009 r. dialogu dotyczącego praw człowieka z Indonezją, jak również zorganizowanie pierwszych posiedzeń poświęconych dialogowi z Gruzją i Armenią; uważa, że chociaż takie dialogi dotyczące praw człowieka w sposób pożądaný kierują uwagę na problemy związane z prawami człowieka w stosunkach zewnętrznych UE, nie można pozwolić, by dialogi te stały się celem samym w sobie, bowiem muszą one koncentrować się na zapewnieniu podejmowania działań następnych w odniesieniu do kwestii poruszanych i omawianych w tych dialogach; ubolewa z powodu braku postępów w prowadzonym z Indiami dialogu dotyczącym praw człowieka oraz wyraża rozczarowanie z powodu nieomówienia kwestii dyskryminacji ze względu na przynależność kastową w ostatnim dialogu dotyczącym praw człowieka;

166. wzywa do ścisłej koordynacji działań między państwami członkowskimi UE, Komisją Europejską i Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej przed każdym dialogiem dotyczącym praw człowieka prowadzonym przez UE z państwami spoza Unii; wskazuje, że UE musi również reagować na przypadki łamania praw człowieka w samej Unii, jeśli UE ma być postrzegana jako strażnik praw człowieka na świecie;

167. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy dialog dotyczący praw człowieka między UE a Białorusią, który odbył się w czerwcu 2009 r., ubolewa jednocześnie, że sytuacja praw człowieka w tym kraju nadal jest dramatyczna, zważywszy na ciągłe ograniczanie wolności zrzeszania się, zgromadzeń i wypowiedzi oraz represje względem obrońców praw człowieka i dziennikarzy;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

168. z zadowoleniem przyjmuje starania rządu Meksyku w zakresie przeciwdziałania handlowi narkotykami i przestępczości zorganizowanej oraz przedstawienie Kongresowi projektu ustawy w celu zreformowania Kodeksu wojskowego wymiaru sprawiedliwości; podkreśla, że partnerstwo strategiczne UE-Meksyk należy postrzegać jako możliwość wzmocnienia praw człowieka i demokracji;

169. zauważa, że w kwietniu 2009 r. parlament Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej (Korei Północnej) zmienił konstytucję kraju, wprowadzając między innymi przepis, że Korea Północna „szanuje i chroni prawa człowieka”; usilnie nakłania władze północnokoreańskie do uczynienia konkretnych i namacalnych kroków w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka, w tym kontekście wzywa władze, by pozwoliły niezależnym ekspertom międzynarodowym przeprowadzić kontrolę wszelkiego rodzaju ośrodków zatrzymań, a specjalnym sprawozdawcom ONZ odbyć wizytę w tym kraju; podkreśla, że przy ocenie sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju należy uwzględnić nie tylko postanowienia konstytucji, lecz przede wszystkim stosowanie konkretnych środków; wzywa również północnokoreańskie władze do zniesienia restrykcji uniemożliwiających międzynarodowemu personelowi monitorowanie dystrybucji pomocy oraz do zagwarantowania, że pomoc międzynarodowa dociera do potrzebujących; wzywa przywódców Korei Północnej do konstruktywnego angażowania się w dialog z UE dotyczący praw człowieka;

170. jest nadal zaniepokojony, że prowadzony z Iranem dialog dotyczący praw człowieka pozostaje zawieszony od 2004 r. z powodu braku współpracy ze strony Iranu oraz uważa, że nadszedł czas, by międzynarodowa społeczność podjęła działania na rzecz wspierania irańskiego społeczeństwa obywatelskiego w tym krytycznym momencie w historii ruchu demokratycznego tego kraju; wzywa irańskie władze do ponownego podjęcia tego dialogu w celu wspierania wszystkich zainteresowanych stron społeczeństwa obywatelskiego, które oddane są idei demokracji, oraz w celu wzmocnienia – przy wykorzystaniu pokojowych środków i bez użycia siły – istniejących procesów, które mogą sprzyjać reformom demokratycznym, instytucjonalnym i konstytucyjnym, zapewnić trwałość tych reform i konsolidować zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy decyzyjne, wzmacniając rolę odgrywaną przez nie w powszechnym dyskursie politycznym; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wspierania i umacniania tych procesów; jest głęboko zaniepokojony, że w 2008 i 2009 roku sytuacja praw człowieka w Iranie pogorszyła się, a wolność wypowiedzi i zgromadzeń była ograniczana; w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ograniczania swobody dziennikarzy, pisarzy, naukowców oraz aktywistów praw człowieka i praw kobiet; jest nadal zaniepokojony z powodu represjonowania mniejszości etnicznych i religijnych w Iranie;

171. zwraca uwagę na niepokojący, autorytarny trend w Kambodży, opierający się na długoletniej bezkarności sprawców naruszeń praw człowieka i ograniczaniu swobody politycznej i wolności wypowiedzi osób należących do partii opozycyjnych i innych aktywistów politycznych; wzywa Komisję do podjęcia działania w celu reaktywacji porozumienia paryskiego z 1991 r. dotyczącego Kambodży;

Prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne

172. uważa, że należy przywiązywać równie wielką wagę do praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych jak do praw obywatelskich i politycznych, pamiętając o tym, że wszystkie prawa człowieka są uniwersalne, niepodzielne, współzależne i wzajemnie powiązane, co potwierdzono podczas Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w 1993 roku w Wiedniu; wzywa kraje na całym świecie do podpisania protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, który został otwarty do podpisu 24 września 2009 r.;

173. podkreśla, że prawa człowieka obejmują między innymi prawo do wyżywienia, wody i higieny komunalnej, edukacji, odpowiednich warunków mieszkaniowych, ziemi, godnej pracy i zabezpieczenia społecznego; prawa te powinny być przyznawane tak jak sprawiedliwy dostęp do zasobów naturalnych, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, również przyszłym pokoleniom; przyznaje, że ubóstwo oraz niewłaściwe sprawowanie rządów to ważne czynniki leżące u podstaw wielu przypadków niewypełniania tych praw; apeluje do UE, aby włożyła więcej wysiłku w realizację milenijnych celów rozwoju, mając na względzie dowody, że świat daleki jest od spełnienia celów określonych na 2015 r.; w tym kontekście ponownie podkreśla znaczenie realizacji strategii politycznych w oparciu o prawa człowieka dla potrzeb realizacji milenijnych celów rozwoju;

174. docenia znaczenie systemu nadzorczego Międzynarodowej Organizacji Pracy dla obrony praw w obszarze handlu i zatrudnienia, systemów statystycznych, ochrony socjalnej i polityki zatrudnienia, a także bezpieczeństwa i higieny pracy;

175. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że przedsiębiorstwa, które działają zgodnie z prawem krajowym lub europejskim, szanują prawa człowieka oraz obowiązujące ich normy w zakresie ochrony zdrowia i środowiska, gdy ustanawiają swoją siedzibę lub prowadzą działalność w państwie spoza UE, a zwłaszcza w krajach rozwijających się;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

176. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wypełnienie swoich zobowiązań wobec krajów rozwijających się w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej, mając na celu walkę ze światowym kryzysem gospodarczym i finansowym, a tym samym zmniejszenie negatywnych skutków tego kryzysu w zakresie praw człowieka na świecie; z zadowoleniem przyjmuje 10. sesję specjalną Rady Praw Człowieka pod hasłem „Wpływ światowych kryzysów gospodarczych i finansowych na powszechną realizację praw człowieka i skuteczne korzystanie z nich”, która odbyła się 20 lutego 2009 r.; wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania współpracy z państwami spoza UE w dziedzinie praw człowieka w obliczu kryzysu, a także nalega, by brak zasobów nigdy nie był wykorzystywany do usprawiedliwienia łamania praw człowieka;

Programy pomocy zewnętrznej Komisji i EIDHR

177. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że priorytety Parlamentu zostały uwzględnione w dokumentach programowych EIDHR na 2008 i 2009 r.;

178. popiera wkłady finansowe EIDHR, które głównie przeznaczone są na projekty obywatelskie prowadzone przez lokalne i międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego (90 % wkładów finansowych) oraz na regionalne i międzynarodowe organizacje w tym obszarze, takie jak Rada Europy, OBWE i Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (10 % wkładów finansowych);

179. zauważa, że w latach 2008-2009 środki finansowe na wspieranie praw człowieka i demokracji wynosiły ponad 235 mln EUR, dzięki czemu możliwe było sfinansowanie 900 projektów w około 100 krajach; szczególnie dużą liczbę projektów sfinansowano w krajach objętych europejską polityką sąsiedztwa, natomiast największą kwotę otrzymały kraje AKP; zauważa z zaniepokojeniem brak równowagi działający na niekorzyść projektów wspierających demokrację wykraczających poza misję obserwacji wyborów; uważa, że należy znacznie zwiększyć środki finansowe europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR), ażeby uwzględnić odpowiednie dofinansowanie europejskiej fundacji na rzecz demokracji oraz wspierać budowanie zdolności w dziedzinie praw człowieka i upowszechnianie demokracji w społeczeństwach najbardziej potrzebujących;

180. podkreśla, że jedną z najmocniejszych stron EIDHR jest to, że nie jest on uzależniony od przyzwolenia rządu przyjmującego, może zatem położyć nacisk na delikatne kwestie polityczne i innowacyjne podejście oraz współpracować bezpośrednio z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, które muszą zachować niezależność w stosunku do organów publicznych;

181. podkreśla, że ważne jest wykorzystywanie EIDHR jako sposobu reagowania na zagrożenia dla praw człowieka oraz sposobu dostarczania większego wsparcia obrońcom praw człowieka i ofiarom naruszeń praw człowieka; popiera sieć 11 organizacji finansowanych z EIDHR, której celem jest ochrona obrońców praw człowieka i szybkie reagowanie w sytuacjach kryzysowych; zachęca do opracowania specjalnych strategii odpowiadających potrzebom różnych kategorii obrońców praw człowieka, również broniących praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transseksualnych oraz zaangażowanych w prowadzenie dochodzeń w sprawie naruszeń praw człowieka i prawa humanitarne;

182. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii Europejskiej, jej umowami o partnerstwie i współpracy a wspieranymi przez nią projektami i programami, szczególnie w związku z jej dwustronnym programowaniem we współpracy z państwami spoza UE;

183. ma na uwadze wciąż niepokojącą sytuację praw człowieka na kontynencie afrykańskim oraz jest przekonany, że państwa Afryki podejmują istotne działania na rzecz propagowania zasad państwa prawa na szczeblu kontynentalnym poprzez przyjęcie Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów (zwanej również Kartą z Banjul), w związku z tym rozważa wprowadzenie w budżecie pozycji ad hoc w celu wspierania pracy Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów;

184. wzywa służby Komisji do regularnych spotkań z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego w Brukseli w celu zacieśnienia dialogu z tymi partnerami, którzy bezpośrednio wdrażają projekty;

185. z zadowoleniem przyjmuje przydział środków finansowych na rzecz wspierania praw człowieka za pośrednictwem programów ukierunkowanych na konkretny obszar geograficzny, dzięki czemu wdrażanie polityki na szczeblu krajowym i regionalnym wspierane jest przez Europejski Fundusz Rozwoju (w krajach Afryki, Karaibów i Pacyfiku), instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (w Ameryce Łacińskiej, Azji, i Afryce Południowej) oraz Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa (w regionach sąsiadujących), a także za pośrednictwem instrumentów tematycznych, takich jak EIDHR, instrument na rzecz stabilności, instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (IWR) oraz instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (ICI Plus);

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacji wyborów

186. z zadowoleniem odnotowuje, że UE w coraz większym zakresie udziela pomocy w organizacji wyborów oraz wysyła misje obserwacji wyborów w celu wspierania demokracji w państwach spoza UE, przyczyniając się w ten sposób do większego przestrzegania praw człowieka, podstawowych wolności i zasad państwa prawa, oraz że powszechnie docenia się jakość i niezależność tych misji;

187. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do monitorowania wdrażania zaleceń zawartych w sprawozdaniach końcowych misji obserwacji wyborów z ramienia UE (EU EOM), do zapewnienia w razie potrzeby pomocy w następstwie sporządzenia tych sprawozdań oraz do regularnego informowania PE o postępach;

188. ponawia wezwanie do włączenia kwestii procesu wyborczego, w tym etapu przed- i powyborczego, do dialogu politycznego na różnych szczeblach z odpowiednimi państwami spoza UE, któremu towarzyszyć będzie podejmowanie w odpowiednich przypadkach szczególnych środków, w celu zapewnienia spójności polityki UE oraz potwierdzenia kluczowej roli praw człowieka i demokracji;

189. wzywa do zwiększenia czujności w odniesieniu do kryteriów wyboru państw, w których nastąpić ma pomoc wyborcza/obserwacja wyborów, oraz kryteriów zgodności z metodyką i zasadami ustanowionymi na szczeblu międzynarodowym, zwłaszcza w odniesieniu do niezależności i skuteczności misji;

190. z zadowoleniem przyjmuje kwotę finansowania, która wyniosła ponad 50 mln EUR w trakcie 18-miesięcznego okresu, którego dotyczy sprawozdanie;

Wykorzystanie działań Parlamentu Europejskiego związanych z prawami człowieka

191. wzywa Radę i Komisję do gruntownego wykorzystania rezolucji i innych komunikatów Parlamentu Europejskiego i zareagowania w sposób konkretny na wyrażone w nich troski i życzenia, zwłaszcza w odniesieniu do rezolucji przyjmowanych w trybie pilnym;

192. ponownie podkreśla konieczność nadania większego rozgłosu Nagrodzie im. Sacharowa na rzecz wolności myśli, która jest przyznawana corocznie przez Parlament Europejski; ubolewa, że po przyznaniu nagrody nie są podejmowane odpowiednie działania następcze w celu sprawdzenia sytuacji, w jakiej znajdują się kandydaci i laureaci oraz ich kraje; wzywa również Radę i Komisję do zwrócenia uwagi na tę nagrodę między innymi poprzez uwzględnienie jej w rocznym sprawozdaniu dotyczącym praw człowieka; ponadto wzywa Radę i Komisję do utrzymywania kontaktu z kandydatami do Nagrody im. Sacharowa i jej laureatami w celu zapewnienia ciągłego dialogu i monitorowania sytuacji praw człowieka w odpowiednich państwach oraz do oferowania ochrony osobom dotkliwie prześladowanym;

193. przypomina delegacjom Parlamentu, aby systematycznie włączały debaty na temat praw człowieka do porządku dziennego spotkań międzyparlamentarnych, aby uwzględniały w planie swoich wizyt projekty i instytucje działające na rzecz większego poszanowania praw człowieka, a także aby spotykały się z obrońcami praw człowieka i zapewniały im w stosownych przypadkach międzynarodowy rozgłos i ochronę;

194. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie sieci laureatów Nagrody im. Sacharowa; domaga się niezwłocznego znalezienia niezbędnych środków na realizację celów tej sieci oraz wsparcie komunikacji między laureatami Nagrody im. Sacharowa a Parlamentem poprzez nadanie laureatom specjalnego statusu, umożliwiającego im dostęp do pomieszczeń Parlamentu przy zastosowaniu uproszczonych procedur;

*

* *

195. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także rządów państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.